

Curierul ADVENTIST

A avea sau a fi

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa Redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Dialog cu cerul
Gabriel Dincă
- 4 Devoțional
A avea sau a fi
Emilian Niculescu
- 7 Spiritual
Curajul de a iubi
Cornel Dărvășan
- 9 Teologie
**Lucrarea lui Hristos
în cer**
Clifford Goldstein
- 13 Teologie practică
**Anunțarea cântării în
cadru închinării**
Teodor Huțanu
- 15 Experiență
**Domnul m-a ajutat
în mod minunat**
Alina Tudorică
- 17 Reportaj
O biserică mondială
Valeriu Petrescu
- 19 Diverse
Vânător și fermier
Ovidiu Rădulescu
- 21 Stil de viață
**Gânditor analitic sau
doar critic pedant?**
Judith P. Nembhard
- 23 Pagina pastorului
O slujbă duhovnicească
Ion Buciuman
- 25 Pagina diasporei
Cu inima spre casă
Benone Lupu
- 27 Pagina copiilor
Refugiul
Bonnie Walker
- 28 Răspunsuri la întrebări
**Există în realitate un
Sanctuar în ceruri?**
Angel Manuel Rodriguez
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Adu în casa ta...
Adrian Bocăneanu

Stimată redacție,

Am fost încântat să citesc articolul „Ce înseamnă Biserica Adventistă în societate”, din *Curierul Adventist* din luna ianuarie. Sunt bucuros să știu că sunt oameni care nu trăiesc numai pentru ei, că și-au închinat viața lor lui Dumnezeu și îi iubesc pe cei din jurul lor. Sunt trist însă când văd că zilele trec, oamenii au nevoie de noi și ne implicăm prea puțin...

Aurel Achim

Mă numesc Alexandru Rădulescu și mă adresez dumneavoastră în dorința de a face cunoscută fraților cererea mea. M-am confruntat îndelung cu forțele întinericului și, din nefericire, am fost învins. Am ajuns în stare de detenție și în ultimii doi ani și jumătate am fost complet izolat, singur între patru pereți. Am acum o nevoie stringentă de a comunica și de a fi ajutat de un frate credincios. Am nevoie de o corespondență de suflet și de un sprijin informațional. Această corespondență poate fi prin scrisori sau prin intermediul internetului.

Adresa mea este: Rădulescu Alexandru, Șos. Alexandriei, nr. 154, sector 5, București, Penitenciarul Rahova – detenție pe viață.

Cu aproape un an în urmă, o cititoare exprima o durere a inimii sale cu privire la lipsa din conținutul *Curierului Adventist* a materialelor care să reflecte realitatea vieții oamenilor în suferință și nevoie, o realitate destul de crudă, dar lipsită de rezolvare. Consider că este momentul ca în paginile revistei să-și găsească locul un seminar practic de comunicare, unde, pe lângă prezentarea teoretică a conceptului, să aibă loc și un dialog cu cititorii sau *al cititorilor*, existând posibilitatea prezentării cazurilor în diverse nevoi materiale și/sau spirituale, care să-și poată găsi rezolvarea prin ajutorul celorlalți.

Liviu Pană

Deși *Curierul* nu este locul cel mai potrivit de a prezenta seminarii de comunicare, vom analiza propunerea dumneavoastră și vom încerca să publicăm materiale care să reflecte realitatea vieții oamenilor în suferință și soluții propuse de Cuvântul lui Dumnezeu.

Redacția

Dialog cu cerul

„Samuele, Samuele!” „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.”

„Pe cine să trimit?” „Iată-mă, trimite-mă!”

Cunoașteți un dialog mai frumos ca acesta? Ar mai trebui ceva adăugat la el?

Deși Dumnezeu cunoaște totul, vom descoperi multe întrebări pe care El le-a pus omului de-a lungul istoriei. Sunt întrebări care exprimă durerea și grija Sa: „Unde ești, Adame?” sau întrebări care subliniază responsabilitatea omului: „Unde este fratele tău?” Găsim întrebări care invită la reculegere și analiză lucidă: „Ce faci tu aici, Ilie?” și chiar întrebări care nu lasă loc de răspuns: „Unde erai tu când am întemeiat pământul?”

Fiecare răspuns pe care omul l-a dat a arătat experiența pe care a trăit-o. „Mi-a fost frică și m-am ascuns” este un răspuns care arată teamă și vinovăție. „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” ne duce cu gândul la lipsa de responsabilitate, la indiferență. „Am rămas eu singur și vor să-mi ia viața” trădează descurajarea unui om ce a căzut pradă propriilor temeri. Vă invit să meditați la trei momente de căutare, de întâlnire și dialog al omului cu Creatorul său.

„Unde ești, Adame?”

După căderea în păcat, Adam, înțelegând realitatea groaznică, a căutat să se ascundă. Însă primul lucru pe care l-a făcut Dumnezeu a fost să-l caute: „Unde ești, Adame?” Această întrebare exprimă căutarea lui Dumnezeu, dorința Sa de a-l conștientiza de locul unde se află și de a-l salva. Deși au fost rostite cu aproape 6.000 de ani în urmă, aceste cuvinte depășesc granițele Edenului și ajung până în zilele noastre. Ele ne arată că lui Dumnezeu nu-I sunt indiferente căile omului, că-I pasă de noi și vrea să ne salveze. Această întrebare ne ajută să ne verificăm poziția față de cer.

Sunt oare momente în viața noastră când ne-ar fi greu să răspundem la această întrebare? A căuta prezența lui Dumnezeu și a nu ne ascunde de El ar trebui să fie preocuparea principală a vieții noastre. Este bine să ne întrebăm dacă locul unde ne aflăm este locul unde Dumnezeu așteaptă să fim.

„Samuele, Samuele!”

Este cea mai directă chemare pe care Dumnezeu o adresează omului chemat la slujire. Care este răspunsul? „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.”

Ceea ce este impresionant este faptul că, în acest răspuns, nu găsim nici o formă de scuză, de refuz sau de fugă de la datorie. Nu este manifestată nici o atitudine de îngâmfare sau de mândrie, ci este tot ce poate spune omul credincios atunci când Dumnezeu îl cheamă personal. Lucrarea pe care trebuia s-o facă Samuel era prea mare pentru a fi începută pe baze omești. Era necesar ca Domnul să vorbească, iar servul Său să asculte și să îndeplinească. Aceasta este lecția ascultării și a sacrificiului. Domnul caută și astăzi bărbați și femei care să-și consacre viața, energia și timpul în scopul salvării oamenilor. Dumnezeu cheamă oameni, dar El te cheamă și pe tine. Ce vei răspunde?

„Pe cine să trimit?”

Un bărbat de viță nobilă, tulburat de apostazia manifestată în mijlocul poporului său, se întreabă: „Să domnească zeei Ninivei peste noi?” Descurajat și tulburat, se duce în templu să se roage. În timp ce este luat în viziune, își descoperă starea spirituală și, mirat, exclamă: „Vai de mine!” Apoi apare și o întrebare. „Pe cine să trimit?”

Ceea ce este nou aici este faptul că întrebarea nu era adresată direct lui Isaia, nu era o chemare pe nume, ca în cazul lui Samuel, și cu toate acestea răspunsul este ferm și fără echivoc: „Iată-mă, trimite-mă!” De fapt, lucrarea de pregătire fusese realizată de lacrimile vărsate în sufletul lui și de rugăciunile din templu, de nevrednicia și dependența vieții lui față de un Dumnezeu curat.

Dumnezeu întreabă, omul răspunde. Răspunsul pe care noi îl dăm ne caracterizează. El oglindește starea noastră de credincioșie, de spiritualitate și de pregătire pentru lucrurile de sus. Putem spune că viața noastră este un răspuns sau un refuz la chemările lui Dumnezeu. Noi suntem acolo unde este răspunsul nostru, suntem ceea ce este el. Răspunsul pe care îl dăm astăzi lui Dumnezeu este urmarea alegerilor noastre și el va închide sau va deschide porțile veșniciei. Măine, noi vom fi rezultatul răspunsului nostru.

Gabriel Dincă

redactor-șef

A avea sau a fi

Emilian Niculescu

președinte,
Conferința
Transilvania de Sud

În cartea *Texte alese*, de Erich Fromm, după ce scriitorul realizează o analiză profundă a crizei umane, a cauzelor obiective și subiective care o generează, în capitolul final, tratează subiectul *a avea sau a fi* ca pe o concluzie a tot ce s-a spus anterior și acordă acestor două verbe o importanță atât de semnificativă în raport cu omul, lucru pe care îl prezintă în subtitlul: „O alegere de care depinde viitorul omului”. Cele două verbe sunt prezente pretutindeni în vorbirea noastră și au un loc aparte în gramatica fiecărei limbi, deoarece cu ajutorul lor se formează moduri și timpuri. Dar e interesant că, în alcătuirea atât de complexă a omului, cele două verbe au un loc și mai însemnat în gramatica sufletului nostru, iar felul în care știm să folosim cele două verbe stabilește corectitudinea sau incorectitudinea noastră, stabilește valoarea reală a caracterului nostru, acel om ascuns al inimii despre care vorbește Sfânta Scriptură.

Erich Fromm arată că, pentru a locui pe această planetă, e necesară o schimbare fundamentală a caracterului uman și el numește această transformare o trecere „de la preponderența modului axat pe *a avea* la aceea a modului axat pe *a fi*, singura modalitate care poate să ne salveze de la o catastrofă psihologică și economică”. În continuare, el arată că lucrul acesta este posibil doar în următoarele condiții:

- dacă suferim și suntem conștienți de acest lucru;
- dacă cunoaștem sursa răului nostru;
- dacă știm că există un mod de a pune capăt răului nostru;

– dacă admitem că, pentru a pune capăt suferinței, trebuie să urmăm anumite norme de viață și să schimbăm modul nostru de existență.

E surprinzător ca un scriitor ateu, cum a fost Erich Fromm, să ajungă la aceste concluzii, e adevărat, mânat din spate de criza multiplă care paște omenirea, care se strânge la oameni de talia lui în forma statisticilor bine studiate și elaborate, exprimate în cifre, rezultate ale unei matematici implacabile, matematica suferinței umane. Rezultatele sunt identice, în principiu, cu cele arătate de Sfânta Scriptură.

Se povestește despre savantul Hermann Obert, care a avut o contribuție importantă în cucerirea spațiului cosmic, că a fost provocat pe teme de matematică, la un concurs în străinătate, de către cei care-l ridiculizau. După ce s-a dat enunțul problemei, el a stat puțin pe gânduri fără să scrie nimic, apoi a scris direct câteva cifre, spunând: „Domnilor, dacă nu ajungeți la acest rezultat, calculele dumneavoastră sunt greșite!” Concluzia oamenilor moderni, a savanților, nu poate fi diferită, în esență, de ceea ce scrie Cartea cărților (cu adevărat o carte tehnică a omului, o dovadă irecuzabilă a sorgintei divine a acestei cărți), dacă nu, înseamnă că rezultatele lor sunt greșite.

Unele cărți apărute în ultimele decenii, ca, de exemplu, *Un singur pământ*, *Cercul care se închide*, sunt semnale de alarmă cu privire la faptul că omenirea, tot mai numeroasă, are tot mai puțin. Astfel, cele două verbe *a fi* și *a avea* sunt puse față în față într-o încheștare furibundă unul contra celuilalt. Se încearcă tot felul de soluții, însă anii care au trecut sunt o dovadă că,

în direcția aceasta, s-a făcut prea puțin și criza se adâncește tot mai mult. Barry Commoner prezintă soluția chiar în titlul cărții *Cercul care se închide*. El arată că omenirea are capacitatea fantastică de a eluda problemele fundamentale, dezvăluite de logică. Trăim într-o epocă dominată de forțe tehnice enorme și de nevoi umane extreme, iar dușmanul pe care l-am găsit suntem noi înșine.

Alături de circuitul carbonului, al apei, există un circuit al slujirii pentru altul. Ea spune: „Nu este nimic, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine. Nici o pasăre care spintecă văzduhul, nici un animal care se mișcă pe pământ nu slujește decât pentru binele altuia. Nu este nici o frunză a pădurii ori firicel firav de iarbă care să nu aibă de făcut o lucrare.” (ed. 2002, pag. 14).

Pentru cititorul Bibliei, aceste afirmații și concluzii nu sunt noi. Toate aceste lucruri le găsim și în Cartea cărților. Soluția pe care o oferă scriitorul mai sus-amintit este că ar trebui să închidă cercul. Cercul fiind intrarea într-un circuit armonios cu natura, să nu existe reziduuri pe care fabrica naturii să nu le poată recicla. În Epistola către Romani, Biblia analizează situația condiției umane și arată că omul a fost cel care a întrerupt cercul: „Fiindcă măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au datat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1,21).

În cartea *Hristos, Lumina lumii*, Ellen White vorbește despre acest circuit existent în lumea creată.

Dar numai omul are capacitatea de a închide cercul acesta, mulțumind Celui de la care vin toate lucrurile. Or tocmai aici s-a întrerupt circuitul, conform celor scrise de apostolul Pavel. Și tocmai la om, capodopera creației lui Dumnezeu, se întâmplă această tragedie. „Oamenii sunt tot ceea ce este mai de preț pe lume” – așa sună declarația conferinței ONU, privind mediul înconjurător. Cu fiecare an, cu fiecare zi și clipă existăm (a fi) tot mai mulți oameni. Iar resursele se reduc proporțional. În plus, sunt tot mai multe cataclisme care se înfruptă din aceeași sursă limitată a existenței. În Chicago, există un ceasornic interesant, ceasornicul populației, de la Muzeul Științei și Industriei. Este un

instrument unic, care măsoară în orice moment, bineînțeles, cu aproximație, numărul locuitorilor de pe pământ.

Conflictul dintre cele două verbe *a fi* și *a avea* apare în cea mai veche carte a Bibliei, în cartea lui Iov, și chiar sunt primele ei cuvinte. Ea începe cu un portret succint, cuprins în primele trei versete, dar, analizând mai de aproape, constatăm că, de fapt, sunt două portrete paralele. Primul portret este brodat pe verbul *a fi*: „Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1,1). Apoi, un alt portret, brodat pe verbul *a avea* (vers. 3): „avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgărițe și un foarte mare număr de slujitori. Și omul acela era omul cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului.”

În timp ce această prețuire apare în dreptul posesiunilor lui Iov, reiese clar că ceea ce îl făcea pe Iov valoros înaintea lui Dumnezeu era primul portret, deoarece, în dialogul ceresc cu Satana, Dumnezeu îl descrie doar în acești termeni. Pe Dumnezeu nu-L impresionează ceea ce avem, dar prețuiește ceea ce suntem. Și tocmai aceste calități sunt cele care-L deranjează cel mai mult pe Satana. El nu poate accepta ca un om să fie fără prihană, deoarece consideră lucrul acesta o imposibilitate. Și ce strategie diabolică pune în aplicare pentru a contrazice această realitate! Dumnezeu acceptă testul în dreptul lui Iov. În câteva ore, Iov devine ținta atacului furibund al lui Satana. Este interesant de constatat că, în timp ce în interval scurt a reușit să-i ia tot ce avea, n-a putut să modifice nimic din ceea ce era. Dimpotrivă, tocmai prin faptul că Iov a pierdut tot ce avea, s-a văzut și mai bine valoarea a ceea ce era. Experiența aceasta atât de luminoasă este o

dovadă că Satana poate să ne ia posesiunile, dar nu se poate atinge de tezaurul nostru sufletesc, interior, decât dacă noi renunțăm la aceste valori. Încercarea disperată a lui Satana de a dovedi că acest fel de a fi al lui Iov era fundamentat doar pe ceea ce avea și că între cele două aspecte, al evlaviei și al posesiunii materiale, ar fi existat o legătură direct proporțională s-a năruit cu totul. Probabil că un bun cunoscător de oameni, cu o experiență atât de îndelungată, a cunoscut și asemenea cazuri. Vai de omul a cărui credințioasă față de Dumnezeu depinde de verbul *a avea!* Legătura aceasta poate fi atât de inconștientă, atât de nevăzută, îți dă chiar un simțământ de libertate și de putere, însă e atât de fals, pentru că, acolo unde se termină lanțul acestei robii, vei fi smuls înapoi cu putere, asemenea lanțului care limitează raza de libertate a unui câine. Și soția lui Lot a părăsit Sodoma și Gomora împreună cu soțul și cele două fiice și a fost luată de mână de îngeri în experiența eliberării. A scăpat de foc și de pucioasă, a scăpat de anturajul atât de viciat al celor două orașe. Dar până unde a durat această libertate? Până acolo unde i-a permis lanțul, nevăzut de oameni, dar cunoscut de Dumnezeu, după care a fost smulsă înapoi în pierzare eternă.

Cât de dificilă este pentru firescul din noi desprinderea de cele materiale! Piloții știu foarte bine lucrul acesta. Momentul decolării este un moment foarte dificil, care cere înțelepciune, iscusință și atenție la cele mai mici detalii. La 15 noiembrie 1987, decola cursa 1713. Însă, după câteva minute, s-a produs un dezastru. Avionul s-a prăbușit și, dintre cei 77 de pasageri, 26 și-au pierdut viața. Motivul care a fost constatat părea un fleac. Aripile avionului erau acoperite cu granule mici de gheață. Chiar dacă gheața ar fi de mărimea asperităților unei hârtii abrazive, spun specialiștii, e suficient ca să producă niște perturbații aducătoare de dezastru. De fapt, procedeul de dezghețare a aripilor a avut loc, dar regula prevede ca, în interval de 20 de minute, avionul să decoleze. Or trecuseră deja 7 minute dincolo de această limită. Înainte de zbor, cei doi piloți nici nu s-au sinchisit să verifice starea aripilor; și era o iarnă geroasă. Pilotul principal a cedat manevra de decolare adjunctului său, care avea prea puține ore de zbor și executa pentru prima dată această manevră. Casetă neagră, găsită ulterior, cu înregistrarea ultimelor discuții dintre cei doi piloți, a dezvăluit discuții triviale, cu nuanțe imorale.

Dacă niciodată nu ai exersat să renunți la ceva pentru a dovedi

că ești creștin, că prețuiești mai mult Împărăția cerurilor și neprihănirea Lui decât sclipirile amăgitoare ale aurului, că prețuiești mai mult să rămâi alături de Dumnezeu decât să te bucuri de plăcerile de o clipă ale păcatului, cum vei reuși marea desprindere de Pământ? Dacă nu ai fost dispus să renunți la un examen pus în zi de Sabat, care probabil ar fi adăugat zerouri la salariul tău, pentru a rămâne credincios Legii sfinte a lui Dumnezeu, cum vei reuși să renunți în final la toate, pentru a dovedi că aparții Mielului? Dacă nu ai învățat să renunți la ceea ce ai, pentru a adăuga la ceea ce știi că trebuie să fii, e posibil să pierzi totul – și verbul *a avea*, și verbul *a fi*. Miza este imensă. Și poate este evidențiată cel mai bine în cuvintele Domnului Isus Hristos: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16,26).

Chiar și Erich Fromm ajunge la concluzia că „valorile morale se află în miezul dezbaterilor privind condiția dramatică a omului în civilizația modernă”. El vorbește despre nevoia apariției „omului nou”, pe care-l descrie astfel: „... renunțare la toate formele modului lui *a avea*, în scopul de a fi pe deplin... A fi total prezenți, oriunde ne-am afla..., a trăi fără să adorăm idolii și fără iluzii..., a ne elibera de narcisism [îndrăgostirea de propria persoană], a face din creșterea noastră și a semenilor noștri scopul suprem al vieții.” (pag. 501-502)

Patruzeci și cinci de ani s-a străduit comunismul să realizeze acest „om nou” în „laboratoarele” sale, dar toate încercările au dat greș. Erich Fromm descrie, în mod inconștient, creștinul autentic, așa cum îl arată Biblia, însă nu numai ca un ideal, ci ca pe o realitate, chiar în prima carte: „Ai văzut pe robul meu Iov?” și lista nu se încheie aici.

Stimate cititor al acestor rânduri, îți doresc să se poată adăuga și numele tău în urma numelui lui Iov.

Curajul de a iubi

Nu demult, m-a fascinat o istorie pe care am citit-o pe nerăsuflăte. Un faraon, numit Apries, după o victorie împotriva unor forțe navale feniciene, care dădeau ajutor împăratului Nabucodonosor, a afirmat următoarele: „Eu sunt cel mai mare dintre toți zeii! Împărăția mea nu va avea sfârșit!” După o astfel de afirmație, te-ai gândi că nimic nu ar putea tulbura gloria și viitorul acestui tânăr faraon. Dar, la două săptămâni, a murit într-un complot organizat de apropiații lui, iar spânzurațoarea nu l-a cruțat nici pe el, „cel mai mare dintre toți zeii”... Reflectând puțin la această lege a firii și a istoriei – că fiecare împărat, rege, faraon sau zeitate are un început, o dezvoltare mai mult sau mai puțin vertiginosă, un punct culminant, timp în care împărăția pare că nu se va sfârși niciodată, după care urmează, inevitabil, o cădere, un sfârșit rușinos, uneori prea rușinos –, mă gândeam că nici astăzi lucrurile nu stau altfel, că istoria ar trebui să ne învețe că nu învățăm nimic din istorie, este adevărat, dar poate totuși... există cineva, pământesc, care, datorită geniului său, va dăinui pentru eternitate. Nu vorbim aici de numele unuia ca Platon sau Aristotel, care au murit, dar scrierile lor mai vorbesc și astăzi, ci de cineva care ar putea rămâne în mod real alături de oameni, dându-le măcar puțin din nectarul fericirii.

Când eram adolescent, aveam în cameră un poster cu marele fotbalist Marco van Basten. Era pentru mine un model în ceea ce privește preluarea mingii, driblingul, șutul la poartă... Credeam că este genial și nimeni nu-i va putea lua gloria. Mai ales după acel meci memorabil cu Germania, în care a marcat golul decisiv... Dar Van Basten a îmbătrânit și s-a retras din activitatea competițională. Așa vor îmbătrâni și se vor retrage și Zinedine Zidane, Luis Figo sau chiar David Beckham, care câștigă momentan 20.000 de euro pe zi. Da, ați citit bine, pe zi... Chiar și Brad Pitt va îmbătrâni și va muri și atunci nu va mai putea

fi idolul nici unei adolescente, pentru că nu poți să dormi sub pernă cu poza unui actor mort. Chiar dacă este tânără, Britney Spears va fi dusă într-o zi la groapă de altcineva. Poate credeți că sunt lugubru. Vreau doar să ne fixăm bine în minte aceste noțiuni. „Numai omu-i trecător, / pe pământ rătăcitor”, spunea cu adevărat geniul de la Ipotești, peste mormântul căruia teiul își scutură creanga. Toate merg în țărână. Ce rost au?

Totuși istoria face o excepție, o singură excepție, atât de tranșantă, încât ai zice că toți oamenii știu către cine să se îndrepte și știu ce să facă atunci când sunt în criză. Este Cineva ale cărui mormânt și trup mort nu sunt adorate de mii de pelerini care se calcă în picioare, ci al cărui mormânt este... gol. Ce-ar fi viața noastră fără El? Ce-ar fi omenirea, dac-ar mai fi? De ce partiturile cele mai reușite ale compozitorilor lumii conțin episoade din viața Lui? De ce cărțile cele mai multe din lume sunt scrise despre El? De ce sculptorii și pictorii sunt celebri în măsura în care au reușit să redea măcar o frântură din activitatea Lui? Pentru că nu poți trece nepăsător pe lângă personalitatea lui Isus Hristos. Ateii nu au ce să facă, trebuie să măsoare istoria până la Hristos și de la Hristos înapoi. Bețivii nu-și găsesc de cine să înjure decât de Hristos și dumnezei. Cea mai tradusă carte din lume – cartea pentru care au murit cei mai mulți oameni, pentru care trăiesc cei mai mulți oameni – spune că Isus trăiește și acționează în viețile oamenilor care doresc acest lucru. A existat însă un timp în istorie când cineva ar fi vrut să-L țină cu tot dinadinsul în mormânt, un mormânt în care a ajuns din cauza urii și geloziei mărimilor Ierusalimului. Dumnezeu a pus puțin din gloria Lui în stele, a pus puțin din frumusețea Lui în flori, puțin din puterea Lui în atom, dar a pus **toată** iubirea Lui la Golgota. După ce trecuse ziua cea lungă de ocară și rușine în care a fost răstignit, Isus a rostit o rugă de iertare pentru toți și Și-a încredințat viața

Cornel Dărvășan

asistent universitar,
Institutul Teologic
Cernica

în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, cu care S-a identificat întreaga viață. Înainte de apusul soarelui, prietenii L-au dat jos de pe cruce și L-au pus într-un mormânt săpat în stâncă. Însă mărimile Ierusalimului nu au putut dormi liniștite. A doua zi, lumea era în fierbere. „Niciodată nu atrăsese Hristos atenția unei mulțimi atât de mari, ca acum, când El Se afla în mormânt. După obiceiul lor, oamenii își aduceau bolnavii și suferinzii la curțile templului, întrebând: 'Cine ne poate spune despre Isus din Nazaret?' Mulți erau veniți de departe, ca să caute pe Acela care vindecase pe bolnavi și înviase pe morți... Mâinile prietenoase ale lui Isus din Nazaret, care n-au refuzat niciodată să atingă cu vindecare lepra cea dezgustătoare, erau acum încrucișate pe piept. Buzele acelea care răspuseseră cererilor lor prin cuvinte pline de îmbărbătare, de mângâiere: 'Da, vreau, fii curățit!' erau acum tăcute... Strigătele de jale ale celor suferinzi aduceau în mintea a mii de oameni convingerea că o mare lumină pierise din lume. Fără Hristos, pământul era negru și întunecos." (*Hristos, Lumina lumii*, ed.2002, p.728). Dar acest lucru nu i-a impresiionat prea mult pe conducători.

Nu analfabeții norodului, ci preoții cei mai de seamă s-au dus a doua zi într-un suflet la Pilat, guvernatorul roman, ca să-l roage să trimită o gardă să păzească mormântul, ca nu cumva înșelătorii de ucenici să vină noaptea să-L scoată de acolo, după care să spună că a înviat, asta da, ar putea fi cea mai mare înșelăciune. Pilat ascultă ca un mieluleș supus. Dacă citim în Evanghelia după Matei 27,66, ni se spun cuvintele: „Ei au plecat, au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă...” Parcă nimic nu ar mai trebui să se întâmple acum. Ne punem întrebarea: De ce? De ce atâta ură? De unde atâta înverșunare? Te întrebi: Să mai iubești, când lumea nu L-a iertat pe Cel

ce nu a greșit niciodată? Probabil că mulți dintre noi ne întrebăm la fel. Să mai iubim? Să mai sperăm, când toată dragostea noastră este răsplătită cu răceală sau, și mai rău, prin cuvinte de batjocură? Când atât de mulți încearcă să ne alunge orice petic de cer din viață? Poate citește aceste rânduri o tânără al cărei prieten tocmai i-a spus că o părăsește. Era o relație în care a pus tot, inima, sufletul, mintea, tot. De ce se întâmplă astfel? Sau poate cineva a fost păcălit într-o afacere de cel mai bun prieten. Să mai iubești, să mai sperî? Ai în cine? Toate ajung la mormânt. Toate sunt o deșertăciune. Nu mai ai curajul să îți ridici ochii spre cer, pentru că ai făcut lucruri josnice, ai participat și tu la pecetluirea mormântului. Cum mai poți privi spre Dumnezeu? Să mai ai speranță și curaj?

Dacă s-ar sfârși totul aici, atunci ar fi vorba despre Isus întocmai ca despre ceilalți întemeietori de religii; ca despre vechii filozofi sau ca despre un actor frumos, a jucat într-un rol care, în cele din urmă, l-a răpus. Dar, pentru că oricând disperarea noastră este la culme,

urmează „dar”-ul lui Dumnezeu. Moartea nu a putut ține lângă ea pe Cel care este dătătorul vieții. Nu uita niciodată că a mai urmat o zi. O zi a fericirii și bucuriei tuturor celor care au fost cuprinși de disperare. O zi fără de care noi am fi „cei mai nenorociți dintre oameni”. O zi a învierii speranței și a iubirii. Degeaba încearcă unii să țină pecetluit mormântul și astăzi. Să nu învie Isus nici în noi, nici în viața altora... Îngerul trimis de Dumnezeu nu i-a cerut voie lui Pilat să desigileze mormântul. Cea mai mare putere din Univers a fost folosită la învierea lui Isus. Iată ce este la dispoziția noastră. „Și să-L cunosc pe El, și *puterea învierii Lui*”, spune sfântul apostol Pavel. Această putere a învierii îți este dată ție, să poți iubi din nou, să poți spera din nou, chiar dacă ai pierdut pe cineva drag, chiar dacă ai fi la marginea prăpastiei. Să poți să o iei de la capăt, indiferent ce sigilii sau opreliști ți-ar aduce vrăjmașul înaintea ochilor. Nu uita, Isus nu este ca toți ceilalți. Te poți încrede în El chiar și atunci când răspunde cu **nu** rugilor tale...

Lucrarea lui Hristos în cer

În nici un punct de pe segmentul descris de Exodul 25,8 și Apocalipsa 11,19, Scriptura nu se depărtează de tema Sanctuarului și adevărurile ce rezidă în simbolistica acestuia. De la prima însărcinare dată de Dumnezeu: „Să-Mi facă un locaș sfânt” până la ultima viziune a Sfintei Sfințelor din ceruri, primită de Ioan, fiecare fapt din istoria mântuirii își află temeiul în simbolurile hristocentrice prezente în Sanctuar și adevărurile statuate de acesta.

Uitați-vă cât de mult din primele cinci cărți ale Bibliei sunt, direct sau indirect, legate de Sanctuarul din pustie. Observați în ce măsură considerabilă istoria lui Israel în Țara Făgăduinței, însumând perioadele de domnie ale lui David, Solomon și ale regilor ce le-au succedat, se cuprinde în perimetrul Templului de la Ierusalim. După exilul babilonian, nu poți să treci cu vederea faptul că templul, reconstruirea lui și reluarea slujbelor ceremoniale constituiau punctul focal al preocupărilor evreilor. Începând cu Exodul, puțin din istoria mântuirii vechi-testamentară se poate înțelege separat de serviciul de la Sanctuar.

Accentul se perpetuează și în Noul Testament. În templu, îngerul Gabriel se descoperă preotului Zaharia, anunțându-i nașterea lui Ioan (Luca 1). Exclamația lui Ioan: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” (Ioan 1,29) ar rămâne fără noimă, dacă nu ar fi luată în contextul teologic al Sanctuarului.

Atât la începutul (Ioan 2,12-22), cât și la finalul lucrării Sale pe pământ (Matei 21,12), Isus a avut în centrul atenției Sanctuarul pământesc. Ba chiar S-a referit la Sine ca fiind Templul (Ioan 2,22). Moartea Sa ca jertfă, cu ocazia Paștelui (Ioan 19,14), și afirmația prin care apostolul Pavel o echivalează cu Mielul Pascal (1 Corinteni 5,7)

pot fi înțelese doar în relație cu Sanctuarul și ceremoniile de acolo, aspect subliniat și de ruperea perdelei dintre Sfânta și Sfânta Sfințelor, în momentul în care Isus își dădea ultima suflare (Marcu 15,38).

Și apoi mai e și Epistola către Evrei, care iată cum își sintetizează primele șapte capitole: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, ca slujitor al Locului preasfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici nu ar mai fi mare preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: 'Ia seama, i s-a zis, să faci totul după chipul care ți s-a arătat pe munte.'" (Evrei 8,1-5). Dintre cărțile biblice, doar Epistola către Evrei stabilește legătura irevocabilă dintre Isus și Sanctuar.

Studiile recente au arătat că și cartea Apocalipsei a fost construită în jurul Sanctuarului. „Nu este o exagerare să tragem concluzia că ultima carte a Noului Testament adună toate firele majore ale Vechiului Testament și le țese într-o frumoasă și complexă tapiserie ce stă ca fundal al întregii cărți.”¹

Astfel, adventiștii de ziua a șaptea consideră că se situează pe un teren ferm biblic, în ceea ce privește „solia Sanctuarului”.

Sanctuarul și judecata

Fără îndoială că, prin relația sa cu judecata escatologică (Apocalipsa 14,6,7), solia Sanctuarului se vedește a fi de importanță

Clifford Goldstein

editor,
Studiile Biblice ale
Școlii de Sabat

Ministry,
ianuarie 2004

crucială pentru teologia adventistă. Această porțiune a doctrinei adventiste, privitoare la Sanctuar, este supusă tirului criticii celei mai vehemente, în ciuda dovezelor biblice, acceptate de teologi de diverse confesiuni.

Examinarea rapidă a mai multor texte biblice ne descoperă un fel de judecată finală, în desfășurare în preajma timpului sfârșitului (Matei 25,31-46; Romani 14,10-12; Daniel 7,24-27). Această judecată deseori este direct asociată cu cea de-a doua venire (Matei 16,27; Apocalipsa 22,12). Printre cei investigați se află urmașii lui Hristos (Matei 7,21-23; 22,1-13; 1 Petru 4,17; Evrei 10,30); un element crucial avut în vedere în această evaluare finală îl reprezintă relația noastră cu Isus Hristos, așa cum se găsește descoperită în faptele noastre de ascultare (Matei 16,27; 25,31-46; Romani 14,10-12; Eclesiastul 12,13.14; Apocalipsa 20,12).

Procesul nu admite decât două rezultate posibile: consecințele pentru cei care moștenesc Împărăția lui Dumnezeu ce le-a fost pregătită „încă de la facerea lumii” (Matei 25,34) versus cei care merg în „pedeapsă veșnică” (versetul 46). Totodată, Biblia descrie și o judecată anterioară executării oricărei sentințe sau suferirii oricărei consecințe (2 Corinteni 5,10; Matei 22,1-13; 25,31-46; Apocalipsa 22,12), concept de o însemnătate cu totul legitimă. Căci, la urma urmelor, cum ar putea fi executată o sentință mai înainte ca o instanță legitimă să fi evaluat cazul respectiv?

Eliminați retorică și, cu excepția câtorva detalii, cum ar fi datarea, se va vedea că mulți creștini împărțesc credința într-una sau mai multe judecăți, nu foarte diferite de cea a adventiștilor de ziua a șaptea.

Adventiștii au încadrat judecata în contextul Sanctuarului, măsură justificată, de altfel, pentru că Sanctuarul prezintă judecata ca parte integrantă a Evangheliei – singurul mod valid de prezentare.

Imaginează-ți că ai fi un evreu trăind în timpul celor 40 de ani petrecuți de Israel în pustie. Ai fi aflat de Planul de Mântuire prin intermediul Sanctuarului, unde Evanghelia era prezentată lui Israel în tipuri și simboluri. Acum să presupunem că înțelegerea ta cu privire la Planul de Mântuire se limita doar la moartea unui animal. Dacă nimic altceva nu ți-ar mai fi fost explicat – cum ar fi lucrarea preoților și funcția sângelui animalelor jertfite în sanctuar –, nu ai avea o viziune mult mai îngustă asupra Planului de Mântuire decât cineva care a înțeles nu numai moartea animalului, ci și slujirea în Sanctuar cu sângele acelui animal și, în mod deosebit, lucrarea specială din Ziua Ispășirii, ziua judecății?

Cine ar avea o înțelegere mai bună asupra mântuirii, cel a cărui înțelegere și al cărui interes se încheie cu moartea animalului (simbol al Crucii) sau cel a cărui înțelegere nu se rezumă strict la aceasta, ci cuprinde întregul ritual de la Sanctuar, începând cu moartea animalului și culminând cu Ziua Ispășirii? Răspunsul este evident.

În același mod, cei a căror înțelegere a Planului de Mântuire se limitează doar la Crucea, fără nimic din cele ce se întâmplă în continuare, inclusiv judecata, au prin natura lucrurilor o viziune îngustă cu privire la ceea ce a fost împlinit pe cruce. Moartea unui animal nu poate fi deplin înțeleasă fără tălmăcirea ceremoniilor cu care se continuă; la fel, Crucea nu poate fi înțeleasă fără înțelegerea lucrării care i-a urmat, deci și a judecății ilustrate prin ritualul ce însoțea Ziua Ispășirii.

Exista vreo tensiune sau măcar vreo contradicție între moartea animalelor (simbolizând Crucea) și lucrarea marelui preot în Sfânta Sfintelor, în Ziua Ispășirii (simbolizând judecata și scopul ei final)? Erau aceste două acțiuni – moartea animalului de jertfă și lucrarea marelui preot în cea de-a doua încăpere a Sanctuarului – cumva oprite una celeilalte și incongru-

ente? Bineînțeles că nu. Ca părți ale întregului, ambele reprezentau aspecte cruciale ale aceluiași fapt: Planul de Mântuire ca tot unitar.

Astfel, dacă felul în care cineva privea ceea ce se întâmpla cu moartea animalului se afla cumva în tensiune sau în contradicție cu felul în care privea lucrarea din cea de-a doua încăpere, atunci persoana în cauză înțelegea eronat fie moartea animalului, fie lucrarea din Sfânta Sfintelor, fie ambele. Toate aceste acțiuni, instituite de Dumnezeu, nu pot sta în opoziție una cu cealaltă. Dacă apare vreo opoziție sau vreo contradicție, problema nu se găsește în ritualuri, ci în înțelegerea eronată a acestor evenimente. Fiecare eveniment-tip, pur și simplu, ilustrează aspecte diferite ale întregului.

Judecata preadventă și Evanghelia

Judecata preadventă, Ziua Ispășirii antitipică, trebuie explicată din perspectiva Evangheliei, pentru că aceasta este ceea ce ilustrează modelul Sanctuarului. În Ziua Ispășirii tipică, marele preot nu intra niciodată în Locul preasfânt (simbol al judecății) fără sânge, deoarece era Ziua Ispășirii și numai sângele face ispășire pentru păcat. În Levitic 16, elementul-cheie este sângele. Ca atare, la acest element-cheie se face referire în mod repetat. La urma urmelor, sângele, și nu Legea, este ceea ce curăță de păcat și deci face ispășire între om și Dumnezeu.

Adevărul este însă că mulți adventiști, atunci când li s-a vorbit despre judecata preadventă, au fost conduși în Locul preasfânt fără sânge, ceea ce a constituit motiv de confuzie și luptă spirituală teribilă. În Sanctuarul pământesc, chiar dacă Legea se afla în chivotul plasat în Sfânta Sfintelor și constituia o parte crucială a lucrării lui Dumnezeu în viața poporului Israel, totuși aceasta mai degrabă condamna decât oferea iertare. Legea însăși nu

deține nici un rol ispășitor, de grațiere; nu are nici o putere de a salva, nici o putere de a ierta, nici o putere de a face pe oameni apti de a asculta, după cum zgâirea într-o oglindă nu poate face frumos un chip hidos. Rolul acesta aparține sângelui jertfei.

În concluzie, mesajul Sanctuarului este acesta: Hristos și neprihănirea Lui, simbolizată prin sângele ceremonial vărsat în Ziua Ispășirii și în alte contexte ceremoniale cu

În centrul mesajului judecății preadvente, despre care adventiștii cred că a început în 1844 (pe baza unei judicioase interpretări a paragrafelor relevante pentru Sanctuar, cum ar fi Daniel 8,14), este faptul că nimeni nu trebuie să se prezinte în propria neprihănire. Ne este oferită posibilitatea de a ne prezenta în neprihănirea lui Isus. Această neprihănire ne acoperă din momentul în care, prin predarea noastră lui Hristos,

valențe expiatoare, ne ajută să trecem cu bine de judecată. Fără aceasta, toți am fi pierduți, pentru că nici unul dintre noi, indiferent de fapte, nu posedă calitatea de neprihănire necesară pentru a sta în picioare înaintea unui Dumnezeu Sfânt.

Sanctuarul ne învață că, dacă nu suntem îmbrăcați într-o neprihănire desăvârșită, pe care nici unul dintre noi nu o posedă și nu o poate câștiga (oricât de sincer ne-am căzni, chiar și prin puterea Duhului Sfânt ce ne este acordată), atunci nu ne rămâne decât să ne prezentăm cu faptele și neprihănirea noastră – care nu ar reuși niciodată să treacă examenul ochiului atotștiutor al lui Dumnezeu.

o revendicăm în dreptul nostru, rămânând cu noi (dar nu necondiționat) pe tot parcursul judecății. „Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8,1). Nici o condamnare, nici acum și – fără doar și poate – nici la judecată. La urma urmelor, la ce ne-ar folosi să fim acoperiți cu acea neprihănire, dacă nu ne-ar fi disponibilă atunci când ne este cel mai de trebuință?

Parabola hainei de nuntă

Poate cea mai elocventă exemplificare a neprihănirii lui Hristos acoperindu-ne la judecată ne este oferită prin pilda nunții fiului de împărat. După ce toți cei chemați

au declinat invitația, servitorii au ieșit la răsăpântii de drumuri și au adus la ospăț pe oricine le-a ieșit în cale, și bun, și rău, astfel că nunta nu a rămas fără nuntași. „Împăratul a intrat să își vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. 'Prietene, i-a spus el, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?' Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: 'Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților'” (Matei 22,11-13).

Ce anume a determinat dacă omului acela i-a dat să se îngăduie să rămână la ospăț sau trebuia să plece? Haina pe care gazda o oferea oaspeților (un obicei local al aceluia timp). Oaspetele ofensator a venit la nuntă, dar a refuzat ce i s-a oferit. Și ce altceva decât neprihănirea lui Hristos ar putea reprezenta acea haină? „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeu meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, așa cum un mire se împodobește cu o cunună împărătească și cum o mireasă se împodobește cu sculele ei” (Isaia 61,10, versiunea New King James). Oaspetele, acceptând invitația, dar nu și condiția esențială a acelei invitații, a refuzat ceea ce gazda i-a oferit.

Este important de notat faptul că parabola statuează că atât cel bun, cât și cel rău pot veni la ospăț. Nu îl califică pe cel fără haină drept bun sau rău – în sau prin el însuși. Într-un anumit sens, în parabola Sa, Isus nu face nici o distincție calitativă între cei care vin la ospățul de nuntă: singurul factor demarcator la ospățul de nuntă, deci înaintea lui Dumnezeu, la judecată, este dacă am venit sau nu îmbrăcați în veșmântul pus la dispoziția noastră pentru acea ocazie. Lucrul de care oaspetele avea nevoie la nuntă este același care ne trebuie și nouă la judecată: ceva care să ne acopere. Altfel suntem aruncați afară, unde este plânsul și scrâșnirea

dintilor. Acel acoperământ simbolizat prin haina de nuntă este neprihănirea lui Hristos acordată urmașilor Lui, prin credință, singura lor speranță în cadrul judecății.

Judecata și faptele

Nici o persoană care ia Biblia în serios nu poate ocoli doctrina centrală a judecății care se efectuează pe baza faptelor noastre. Orice tentativă de a înțelege această judecată fără fapte contrazice o învățatură biblică de primă mărime. Totuși se impune o distincție cardinală: a fi judecat după fapte nu înseamnă a fi mântuit prin fapte, și acesta este un aspect pe care mulți, foarte ușor, l-au înțeles greșit.

Cum se întâmplă aceasta? Un urmaș declarat al lui Hristos se prezintă înaintea barei de judecată a lui Dumnezeu: fiecare faptă, fiecare secret, fiecare cuvânt nefolositor, toate sunt revăzute (Matei 12,36; Eclesiastul 3,17; 12,14; 2 Corinteni 5,10; Romani 14,10-12; Psalmi 135,14; Evrei 10,30). Cine ar putea face față unei astfel de investigații? Nimeni (Romani 3,10,23; Galateni 3,22; 1 Timotei 1,15).

În dreptul urmașilor veritabili ai lui Hristos, Isus stă ca Avocat, Reprezentant și Mijlocitor al acestora, în cer (Romani 8,34; Evrei 6,20; 7,25; 9,24; 1 Ioan 2,1). Și deși nu au nimic în ei și prin ei care să le acorde vreun merit înaintea lui Dumnezeu, deși nu au fapte suficient de bune pentru a-i justifica înaintea Domnului, totuși viețile lor – oricât de greșite, oricât de deficitare – descoperă pocăință sinceră, ascultare, loialitate și credință (Iacov 2,14-20; 1 Ioan 4,20; 5,3; Ioan 14,15; Matei 7,24-27). Felul în care s-au purtat cu semenii lor, cu cel sărman, cu cel nevoiaș, cu cel din închisoare; felul în care au iertat, după cum ei înșiși au fost iertați; cuvintele pe care le-au spus, faptele pe care le-au făcut, ascultarea lor (Matei 7,2; 12,36,37; 18,23-35; 25,31-46)... în timp ce aceste lucruri nu i-ar putea îndreptăți niciodată înain-

tea lui Dumnezeu și niciodată nu ar putea să răspundă exigențelor unei legi călcate, aceste lucruri descoperă care sunt cei care L-au primit pe Isus ca Înclocitor al lor, iar neprihănirea Lui singură, acoperindu-i ca o haină, îi trece cu bine prin judecată (1 Ioan 2,1; Matei 22,1-14; Zaharia 3,1-5; Levitic 16; Romani 8,1,34; Evrei 9,24).

„Dar cum pot ști”, poate întreba cineva, „dacă am fapte de o calitate și într-o cantitate care să ateste faptul că am credință mântuitoare?” Oricât de logică ar părea, întrebarea emerge dintr-o premisă eronată. Ea reflectă atitudinea celor care vor obiecta: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” (Matei 7,22) sau a fariseului care chibzuia: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele” (Luca 18,11-12).

În schimb, în acord cu declarația și evaluarea biblică că nu dispunem de suficiente fapte bune pentru a veni înaintea lui Dumnezeu, nici acum și nici cu ocazia oricărei judecăți escatologice, noi trebuie să ne sprijinim doar pe meritele lui Isus, care a murit pentru păcatele noastre și ale cărui viață și fapte desăvârșite sunt puse în contul nostru, prin credință. El este singura noastră speranță de scăpare, acum și la judecată.

Ellen White observa: „Dar, în timp ce ne dăm seama de starea păcătoșeniei noastre, trebuie să ne sprijinim pe Domnul Hristos ca fiind neprihănirea noastră, sfințenia noastră și răscumpărarea noastră. Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana aduse împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate face o apărare eficientă în favoarea noastră. El este în stare să aducă la tăcere pe acu-

zator cu argumente ce sunt fundamentate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale.”² Inutilitatea agățării de faptele noastre ca motiv pentru a fi salvați de Dumnezeu ar trebui să ne determine să ne bazăm exclusiv pe meritele și mila lui Hristos. Atunci, impulsionați de dragostea și recunoștința noastră pentru siguranța mântuirii, care ne aparține prin Hristos, Îi slujim cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu tot trupul, slujire ce-și va afla expresia în fapte. Altfel, nici că s-ar putea.

Atunci, judecata nu este decât ocazia pentru o culminantă aplicație a Evangheliei în viața noastră. Se împlinește Levitic 16, Ziua Ispășirii, în folosul nostru. Judecata separată de Evanghelie este ca Levitic 16 fără sânge: nu conduce decât la moarte, un deznodământ evident greșit.

Epilog

După cum remarcă și Alexander Pope, într-unul dintre binecunoscutele sale poeme, noi nu vedem decât o parte, și nu întregul. Dar, pe scena Sanctuarului, machetă a Planului de Mântuire, Dumnezeu ne-a descoperit partea cea mai însemnată a întregului: moartea și slujirea lui Isus Hristos ca Mare Preot, în Sanctuarul ceresc, în favoarea noastră. Iar pentru noi – păcătoși în nevoie de har, acum și la judecata preadventă – această revelație parțială este mai mult decât suficientă, cel puțin pentru moment: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13,12).

Traducere de Cristina Ruță

¹ Dick Davidson, *Sanctuary Typology*, în – *Book* (Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1992), pag. 126.

² Ellen White, *Mărturii pentru comunitate*, ed. 1998, vol. 5, pag. 502-503.

ANUNȚAREA CÂNTĂRII ÎN CADRUL ÎNCHINĂRII

„52 din 52 înseamnă zero?”

În camera de plecare la amvon, cei chemați pentru formație primesc chiar atunci rolurile distribuite de fratele prez-biter. De regulă, singurul care își cunoaște mai dinainte misiunea pentru serviciul de închinare este predicatorul – adică cel care va predica, fie un pastor, fie un membru al bisericii. Se consideră că a citi un text, a înălța o rugăciune sau a anunța o cântare sunt activități care nu cer o pregătire prealabilă. Desigur, pare normal să se considere că orice membru devotat este deja pregătit pentru slujirea la care este chemat. Aprofundarea acestei opinii poate aduce totuși o înțelegere mai amplă cu privire la ce înseamnă să fii pregătit pentru un anumit rol în experiența închinării.

Fără îndoială, veți accepta că următoarea precizare este inspirată: „Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul de închinare. Nimic din ceea ce este sacru, nimic din ceea ce aparține adorării lui Dumnezeu n-ar trebui să fie tratat cu neglijență sau indiferență.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, pag. 492). Dacă nimic nu trebuie tratat cu neglijență, atunci nici anunțarea cântării nu face excepție.

Pregătirea pentru anunțarea cântării nu se referă la nivelul de studii atins de cineva. Este vorba despre înțelegerea rostului anunțării unei anumite cântări. Fiind o parte a serviciului de închinare, cântarea funcționează asemenea unei articulații a corpului uman, asigurând trecerea de la un moment al închinării la altul. Cântarea introduce, subliniază sau concluzionează solia predicată. Cât de inspirator este să

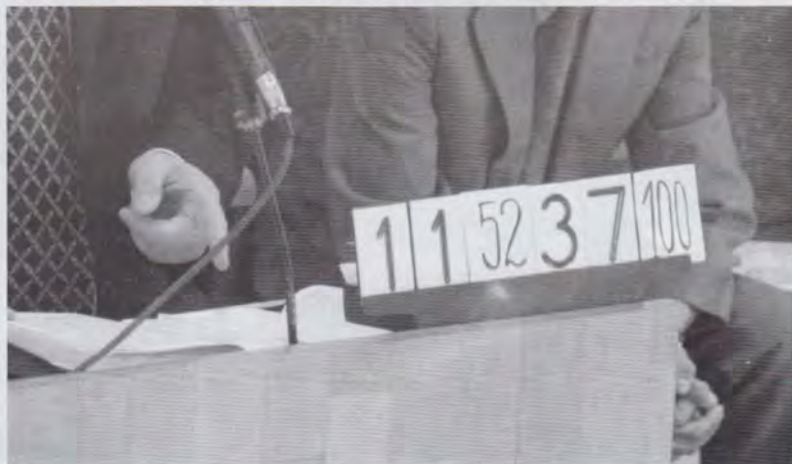
auzi: „Deschidem cu cântarea 236” sau „Închidem cu numărul 172”? Imaginați-vă nedumerirea vizitatorului de lângă mine care, după ce aude: „Deschidem cu 52 din 52”, întreabă: „Vrea să spună zero?”

Nume, nu numere!

Folosirea numerelor pentru identificarea cântării poate invita confuzia în actul închinării, deoarece o cântare care are, de pildă, numărul 32 poate fi căutată cel puțin în cinci locuri: imnurile vechi, florile credinței, florile de lăcrămioare, colecția nouă de 100 și colecția și mai nouă, de 52 (dacă între timp nu a mai apărut ceva, cu excepția mult așteptatei noi cărți de cântări). Chiar dacă această situație alungă monotonia și se poate dovedi uneori atractivă, este de preferat să evităm orice complicație, iar soluția cea mai simplă și necesară este aceea de a rosti numele cântării.

Teodor Huțanu

secretar,
Uniunea Română

Diferența dintre un nume și un număr, atunci când identificăm o experiență sau o persoană, este indiscutabilă. Oamenii au primit numere în lagărele naziste. Era o modalitate de depersonalizare și ștergere a identității. Nimeni nu ar dori să devină un simplu număr pe o listă, indiferent de rostul listei. În Împărăția Sa, Mântuitorul ne va oferi un nume nou" (Apoc. 2,17). Nici cântările nu vor fi altfel identificate: „Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului" (Apoc. 15,3). De altfel, în Vechiul Testament, cântările ne sunt raportate tot prin numele lor (de ex. Exod 15), iar încheierea primei Cine a Domnului în camera de sus confirmă acest procedeu: „După ce au cântat cântarea, au ieșit în Muntele Măslinilor" (Matei 26,30).

Forța titlului cântării

Dacă anunțarea cântării folosind exclusiv numerele poate părea o aritmetică spirituală ciudată sau o cabală cultică, titlul cântării oferă posibilitatea atragerii tuturor închinătorilor în proslăvirea lui Dumnezeu. Este ceva să auzi: „Deschidem cu imnul 142" și este cu totul altceva să auzi: „Deschidem cu imnul 'O, ce nespusa

fericire!', numărul 142". Nu este greșit a sublinia în câteva cuvinte legătura cu solia ocaziei de închinare. Aceste remarce se vor face în funcție de momentul la care se cântă: înainte sau după predică. Se poate urmări stimularea participării, decizia de consacrare și implicare în lucrare. O ocazie misionară se poate încheia cu imnul mobilizator „Hristos cheam-ajutoare", numărul 375, amintind că refrenul ne invită să trecem de la gânduri pioase la fapte curajoase.

Pentru a spune ceva potrivit și cu impact despre o cântare, trebuie să fie mai întâi cunoscută de cel ce o anunță. Este bine să fie revăzute toate strofele înainte de a face anunțul, pentru ca atmosfera cuvintelor și melodiei să umple sufletul celui care invită închinătorii la cântare.

Acest procedeu ajută ca titlul cântării să fie formulat atât de lung, încât să aibă înțeles și pentru cei care îl aud rostit pentru prima dată. Unele titluri sunt clare pentru cei care au cântat deseori cântarea respectivă, încât un cuvânt sau două de la începutul cântării sunt suficiente pentru a ști ce se va cânta. „Domnu'n curând" este o cântare adventă foarte îndrăgită, însă pentru un

vizitator, care aude doar atât din titlu, s-ar putea să fie mult mai util să audă primul vers în întregime: „Domnu'n curând Se coboară pe nor". Alteori, va fi necesar să continuăm și cu al doilea vers.

Cântările sunt rugăciuni, experiențe sau solii spirituale. Descoperirea inimii cântării dă naștere unui anunț plin de sens și mobilizator. De aceea, funcționarea normală a comitetului pentru închinare se observă în planificarea până la detaliu a serviciilor de închinare, oferind astfel timpul necesar de pregătire tuturor celor care au o parte de îndeplinit în programul de închinare.

Spiritul anunțului

Formularea corespunzătoare a anunțului cântării trebuie însoțită de o stare de spirit pozitivă, exprimată convingător. Tonul vocii și direcția privirii celui care anunță cântarea contribuie la crearea unei atmosfere optime pentru cântat. Privirea coborâtă în cartea de cântări și tonul mecanic frânează, și nu stimulează, dispoziția de a cânta. Mîmica bucuriei în Domnul, exprimată privind fața celor invitați la cântare, mobilizează și unește în părtășia celor salvați prin Isus. Se poate sugera și modul intonării, evitând atât lungirea, cât și grăbirea intonării cântării. Mai mult, în felul acesta închinătorii sunt conștientizați cu privire la atitudinea necesară la acel moment – meditativă, angajantă, entuziastă, solemnă etc.

La final, apostolul Pavel ne oferă experiența sa în acest domeniu: „Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea" (1 Corinteni 14,15). Să oferim și noi mintea și duhul nostru, în orice moment, Celui căruia Îi aparțin de drept. Să nu oțim să facem așa și atunci când anunțăm cântarea. Pentru a spori lauda la adresa lui Dumnezeu!

Domnul m-a ajutat în mod minunat

Deseori suntem chemați ca, prin diverse alegeri pe care le facem, să ne susținem convingerile religioase și, de fiecare dată, vedem cum Domnul ne întărește neputințele, spulberă împotrivirile și ne îndreaptă privirile către cer.

Ca adventiști de ziua a șaptea, fiecare dintre noi am fost confrunțați, într-un fel sau altul, cu problema zilei de odihnă. Iar mulți dintre cei care au avut de susținut diverse examene au întâmpinat această problemă.

Cu un an în urmă, în vara lui 2002, m-am înscris la examenul de definitivat, examen care trebuie susținut la doi sau trei ani de la terminarea facultății. Terminasem facultatea de doi ani și în vară trebuia să dau acest examen. Când mi-am luat graficul de desfășurare a examenelor, am constatat că una dintre probe era sâmbăta. M-am consolată repede, gândindu-mă că-l voi putea da anul următor, spunându-mi că ar fi imposibil ca doi ani consecutiv să fie sâmbăta. Dar stupoare! Și de data această una dintre probe, proba orală, era sâmbăta.

Eram convinsă că, dacă era voia Lui să susțin acest examen, Dumnezeu mă va ajuta să-l dau. Împreună cu soțul meu, L-am rugat pe Domnul să-mi arate drumul pe care trebuie să merg și să mă învețe cu cine să vorbesc ca să fiu examinată într-o altă zi. Iar Domnul nu S-a lăsat așteptat în a-mi răspunde. Primul răspuns a fost o făgăduință minunată, care mi-a dat curaj și încredere că totul se va rezolva. În timp ce răsfoiam Biblia, ochii mi s-au oprit asupra unor texte din Psalmul 20: „Domnul... va răspunde... prin ajutorul atotputernic al dreptei Lui. Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bazuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru” (vers. 6-7).

Dacă înainte nu aveam trageră de inimă să învăț, pentru că nu aveam certitudinea că voi da examenul, după ce am citit aceste texte, am avut convingerea totală că Dumnezeu îmi este alături, că dreapta Sa atotputernică mă va ajuta. Și Domnul m-a ajutat în mod minunat.

Vă spun sincer că nu știam cum să încep și cu cine să vorbesc. Am încercat la secretariatul facultății, dar, fiind luna iulie, toți erau în concediu. Mi s-a spus să revin pe 18 august, dar prima probă de examen o aveam pe 20 august și mi se părea prea târziu. Însă Domnul a avut planul Său mult mai simplu decât mi-l închipuisem eu. În timp ce citeam cursurile din timpul facultății, am găsit numărul de telefon al unei profesoare de la catedra de italiană. Am sunat-o, dar mi-a spus că nu face parte din comisia de examen și mi-a indicat cu cine trebuie să iau legătura. Când mi-a spus numele profesoarei cu care trebuia să vorbesc, am înlemnit. Era o fostă profesoară pe care o avusesem în facultate, o persoană pe care o consideram cea mai puțin abordabilă din toate câte cunoscusem până atunci. Era ultima persoană cu care mi-aș fi dorit să vorbesc. Dar Duhul Domnului mi-a amintit făgăduința pe care mi-o dăduse Dumnezeu.

Vă mărturisesc că, dacă Domnul nu m-ar fi încurajat prin acele texte, nu aș mai fi încercat să vorbesc cu acea profesoară, mai ales că fostele colege din facultate, care o cunoșteau, îmi spuneau că nu voi avea sorți de izbândă. Pe de altă parte, soțul meu și mama-soacră îmi spuneau să încerc, pentru că Dumnezeu este puternic. Și am încercat.

Am sunat-o, i-am spus care este problema, dar răspunsul a fost categoric:

Alina Tudorică

*Comunitatea Maranatha,
București*

„Bagă-ți mințile în cap și vino la examen sau așteaptă vreun an în care examenul să nu fie sâmbăta!” Mi-a explicat că din comisie fac parte dânsa și o altă profesoară, pe care nu o poate obliga să vină pentru mine într-o altă zi. Sinceră să fiu, după cum o cunoșteam, mă așteptam la un refuz. Dar știam că Dumnezeu nu minte în făgăduințele pe care le face. Mai era o săptămână până la examen și situația era incertă. Continuam să învăț, pentru că Domnul îmi făgăduise că mă va ajuta, dar nu vedeam cum o va face.

Din nefericire, nu am stat liniștită, ci am pus umărul, încercând să rezolv problema pe o altă cale, pe care o consideram planul Domnului. Ne-am hotărât să luăm legătura cu cineva de la departamentul de libertate religioasă al bisericii noastre, pentru că auzisem că s-au rezolvat probleme de acest gen, pe această cale. L-am sunat pe fratele Dima, dar nu se afla în țară. Soția dânsului ne-a sfătuit să sunăm la departamentul pentru educație. Am sunat aici, am vorbit cu fratele Iliescu, i-am spus care este situația, mi-a explicat cum puteau interveni dânsii și m-a sfătuit să încerc să mai vorbesc o dată cu profesoara respectivă.

Era ultimul lucru pe care aș fi dorit să-l fac. Mi se părea imposibil să se răzgândească și, în plus, nu m-aș fi ales decât cu o altă săptămână. Nici măcar nu știam ce să-i mai spun.

Total neîncrezătoare, am pus mâna pe telefon și am sunat. Spre bucuria mea, nu a răspuns. A doua zi dimineața, la ora 10.00, urma să-l sun din nou pe fratele Iliescu și să-i spun ce am făcut. Dar, înainte de a-l suna, am mai încercat o dată la doamna profesoară. Speram să nu răspundă, dar a răspuns. Și... minunea minunilor! Nici n-a trebuit să o mai rog, că dânsa deja mi-a spus că aș putea să dau și proba orală în ace-

eași zi cu proba scrisă, adică joi. Nu-mi venea să cred! Planul Domnului era mult mai simplu decât am crezut eu. Atunci am văzut cu adevărat puterea lui Dumnezeu, care poate înmuia inimile de piatră!

Și a venit ziua examenului. În timpul probei scrise, am întrebato când voi da proba orală. Nu a scăpat prilejul de a mă muștrului puțin. Mi-a spus că, în România, minoritățile au o mulțime de drepturi, că, atunci când i s-a cerut să vină duminica la serviciu, dânsa nu a spus „nu” etc.

Vedeam cum Duhul Sfânt Se lupta cu înverșunarea ei. Ea ar fi vrut să mă refuze, dar puterea lui Dumnezeu nu-i dădea pace. În cele din urmă, mi-a spus că m-ar putea examina în după-amiaza aceleiași zile doar dacă celelalte colegi ale mele ar accepta să participe și ele, pentru că metodologia cere ca examinarea să se facă în prezența unor martori.

Colegele au fost amabile și toate au acceptat să mai rămână. În timpul anterior examinării propriu-zise, adică după ce am tras biletul și mă gândeam la subiecte, profesoara se plimba pe lângă mine și mă întreba întruna dacă mai am mult până să răspund. Aveam trei subiecte. La primele două, am apucat să scriu pe

ciornă câteva idei, dar, la presiunea profesoarei, m-am hotărât să răspund. M-am rugat Domnului să-mi dea putere și să mă învețe ce să spun. Și Domnul, ca de fiecare dată, mi-a răspuns și acum.

Examenul s-a terminat cu bine și, când am ieșit din sala de clasă, colegele mele au plecat, iar eu am rămas să-l mulțumesc Domnului pentru ajutor și să-mi mai revin puțin. După câteva momente, a ieșit cealaltă profesoară care făcea parte din comisie și m-a întrebat ce religie am. I-am spus că sunt adventistă de ziua a șaptea. Mi-a spus că a acceptat să mă examineze într-o altă zi, pentru că, atunci când era elevă, a avut colegi adventiști care nu veneau sâmbăta la școală și știa că nu mă va putea determina să dau examenul sâmbăta.

Atunci am înțeles că Dumnezeu a lucrat prin această doamnă. Am înțeles ce înseamnă să fii consecvent cu Dumnezeu și cu principiile. Mi-am amintit că și soțul meu îmi povestise despre problemele pe care le avea el la școală, pe vremea când se făceau ore și sâmbăta. Și mi-am dat seama că, dacă acei copii, colegii doamnei profesoare, nu ar fi fost fermi în privința Sabatului, eu aș fi întâmpinat mai multe probleme.

Am realizat cât de mult depindem noi, ca frați, unul de altul, cum eșecul unuia atrage după sine eșecul celorlalți sau cum biruința unuia înlesnește biruința celorlalți. Și tocmai acesta a fost motivul pentru care m-am hotărât să vă împărtășesc această experiență.

Să conștientizăm împreună faptul că noi, ca biserică, suntem ca zalele unui lanț și că de fermitatea unei singure zale depind integritatea și continuitatea întregului lanț. Să ne amintim împreună că, ori de câte ori facem o alegere, ne putem face bine ori rău nu numai nouă, ci și fraților noștri.

Chiar dacă nu avem care sau cai, avem un Dumnezeu puternic, pe care ne putem bizui. „Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor, dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru.”

O biserică mondială

Miercuri, 18 februarie 2004, a fost o zi memorabilă. Campusul Institutului Teologic Adventist de la Cernica a fost animat într-un mod inedit. Deși era o zi de vacanță, aleile, dormitoare, cantina, dar mai ales capela au fost pline de lume. De data aceasta n-au fost studenți, ci oameni de toate vârstele, vorbind diferite limbi și aparținând unor țări îndepărtate. Cu toate acestea, erau din aceeași familie: familia Bisericii Adventiste. O familie mondială.

Cu un an și jumătate în urmă, s-a ținut în același loc o ședință în care s-a hotărât ca, în cadrul Anului Mondial al Misiunii 2004, să se organizeze în toate comunitățile adventiste din România ocazii de prezentare a soliei Evangheliei pentru oaspeții care vor fi invitați de membrii bisericii. Tot atunci fratele Robert Folkenberg, prezent la întâlnire, a făcut oferta ca un număr de frați de-ai noștri din alte țări, pastori și laici, să participe la aceste prezentări evanghelistice. Un fel de schimb de experiență în cadrul mării familii a Bisericii Adventiste.

Și iată cum, după un an și jumătate, planurile făcute atunci au devenit realitate. Peste 150, din cei 173 de oaspeți care vor fi în țară pentru două săptămâni, s-au întâlnit la Cernica cu gazdele lor. Dar n-a fost doar o întâlnire protocolară, ci o zi de lucru intens.

Programul zilei a început cu un moment muzical instrumental, în care sunetul atât de românesc al naiului s-a îngemănat cu acordurile profunde ale orgii. Rugăciunea a fost rostită de fratele Teodor Huțanu, secretarul Uniunii. Frațele Adrian Bocăneanu a adresat un cuvânt de bun-venit oaspeților, pastori și laici, fratelui Robert Folkenberg, coordonatorul programului, și fratelui Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa. Apoi președinții conferințelor au urât să se așeze plăcută celor care urmau să meargă în conferințele lor. Momentul festiv s-a încheiat prin oferirea unor daruri simbolice tuturor oaspeților și apoi a culminat în sunetele binecunoscutului imn *Sfântă speranță*.

De fapt, îmi dau seama că nu voi reuși să spun în cuvinte ceea ce nu se poate spune, și anume simțământul pe care l-am avut că aparțin unei familii mondiale, o familie care este foarte diversă, dar care are același Tată. M-am uitat la oamenii aceștia, veniți din Statele Unite, din Germania, Elveția, Spania, Franța, Austria, albi și negri, hispanici și cu trăsături orientale, și nu i-am simțit ca fiind străini, ci frați. M-am bucurat să întâlnesc în acea mulțime câțiva frați români plecați de mai mult sau mai puțin timp din țară și care s-au întors acum nu numai cu nostal-

Valeriu Petrescu

director,

Departament

Școala de Sabat /

Lucrarea Personală,

Uniunea Română

gia pentru locurile natale, ci și cu dorința de a sluji oamenilor printre care au trăit.

Întâlnirea a continuat până la ora 16 cu prezentări ale fratelui Robert Folkenberg, prin care oaspeții au fost familiarizați cu reali-

roade în toată lumea și mai ales contribuie la o întoarcere spre metodele de început ale creștinismului, ale membrilor bisericii din acele părți ale lumii unde se părea că evanghelizarea nu mai are sorți de izbândă.

laici, tineri și oaspeți din alte țări își unesc eforturile pentru a da oamenilor speranță ar putea face ca fiecare dintre membrii bisericii să-și aducă aminte pentru ce existăm în lumea aceasta și care este misiunea noastră: „*Duceți-vă și*

faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei 28,19-20).

Mă uit cu interes la ceea ce se întâmplă în familia noastră adventistă mondială și văd cum, sub influența Duhului lui Dumnezeu, tot mai mulți dintre frații mei din diferite părți ale lumii devin tot mai conștienți că timpul sfârșitului, despre care noi, adventiștii, am

vorbit atât de mult în mod tradițional, este o realitate pe care o trăim astăzi. Văd cum tot mai mulți dintre frații mei încep să „caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea” și mă gândesc că este timpul potrivit ca întreaga familie să facă același lucru, inclusiv acea parte a familiei bisericii care locuiește în România. Dacă este adevărat că acum este *Vremea speranței*, la fel de adevărat este și că, în același timp, este și vremea trezirii.

Fratele Folkenberg cu un grup de frați și surori care vor susține campanii de evanghelizare în România

tățile românești, dar mai ales cu modul de prezentare a Evangheliei, în așa fel încât mesajul lui Dumnezeu să fie transmis cu eficiență. Trebuie să spun aici câteva cuvinte despre capacitatea extraordinară a fratelui Folkenberg de a transmite nu doar cunoștințe, ci și însuflețirea care-l caracterizează. Viziunea acestei activități mondiale, îngemănate în ceea ce se numește *global evangelism* (cei interesați să afle mai multe despre aceasta pot accesa site-ul www.global-evangelism.org), dă

Două săptămâni, între 20 februarie și 6 martie, în fiecare seară, în 116 biserici adventiste din toată țara, oaspeții noștri vor sta în fața oamenilor doritori de a afla speranță pentru viața lor și le vor prezenta pe Mântuitorul, izvorul adevăratei speranțe. *Vremea speranței*, așa cum a fost denumit programul de evanghelizare al acestei ierni în Uniunea Română, ar putea fi chiar începutul unei renașterii spirituale care să trezească biserica. Faptul că, în fiecare biserică din țară, pastori și

Întâlnirea de la Cernica a pastorilor și laicilor din străinătate cu gazdele lor din România

Vânător și fermier

Hartman T.,¹ citat de Will Eva în revista *Ministry*,² sugerează că orice grup social (școală, instituție, congregație) are în componență două tipuri de persoane: cele care privesc viața ca niște fermieri și cele care se comportă ca niște vânători.

Fermierul este preocupat doar de ceea ce se petrece pe teritoriul fermei lui. El o protejează cu gard, cultivă solul diferențiat, în funcție de specific și nevoi, nu aruncă nici măcar o privire în afara tarlalei sale și așteaptă perioada recoltei. Preferă să dormiteze la adăpost și să spună povești la gura sobei, în perioadele dintre seceriș și un nou semănat, decât să iasă din bârlog. Face anual recensământul animalelor și compară laptele strâns anul acesta cu ceea ce a produs în sezonul trecut.

Vânătorul, pe de altă parte, este un om al acțiunii, fără astâmpăr. Nu-i place să se vadă legat de un loc anume și limitat în mișcare. De aceea sare peste gard, atras ca un magnet de ceea ce este dincolo de el. Ogorul propriu devine pârlăoagă, găinile sunt fără boabe și vacile seamănă cu cele șapte costelive văzute de Faraon în vis, dar asta contează mai puțin pentru el. Urmărește vânatul cu meticulozitate, cunoaște tehnici de pus capcane, diferențiat, în funcție de momeală și anotimp, și știe pe de rost obiceiurile tuturor jvivelor. Se bucură de orice glonț tras în plin și trofeele sunt atârinate în sufragerie, la vedere.

Obiceiurile vânătorului îl scot din sărite pe fermier, care consideră aventurile acestuia ineficiente și chiar periculoase. Suspectează mereu că, din escapadele lui, vânătorul aduce pe teritoriul fermei microbi ce vor infesta recolta și animalele, aparate de gard, dar nu și de iresponsabilitatea omului. Nu înțelege rostul risipirii fondurilor și energiei în afara fermei, pe sălbăticiuni care doar produc pagubă fermei. Vulpile, iepurii, fazanii, urșii, ba chiar câprioarele nu sunt decât tot atâtea amenințări pentru găinile fermei, pentru grâne, pomi și zarzavaturi.

Pe de altă parte, suspiciunile eterne ale fermierului, munca de rutină a acestuia și perioadele de inactivitate îl agasează pe vânător. El nu înțelege cum se poate limita cineva la propria bătătură, când dincolo de gard mișună ocaziile cu blană sau cu pene... Preferă murele din pădure „crescute singure”, fără picătură de sudoare, decât lăptucile din spatele casei; preferă fazanul care i-a apărut în bătaia puștii decât vițelul din propriul grajd, fie el și îngrășat. Nu totdeauna are noroc la vânat, dar, chiar și atunci când se întoarce cu tolba goală acasă, are ce povesti fermierului, care a trebăluit în spatele gardului fermei. Pentru că „ce știe câinele de pază care este viața lupului?”. Crede că descoperirile sale „extra-muros” ar putea fi preluate și adaptate pentru economia fermei, prin aceasta sporind productivitatea și îmbunătățindu-se viața.

Două sunt exemplele biblice care ne vin imediat în minte atunci când comparăm aceste două mentalități-simbol:

1. Esau ca vânător și Iacov ca fermier. „S-au împlinit zilele când avea să nască; și iată că în pântecul ei erau doi gemeni. Băieții aceștia s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânat, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în corturi” (Gen. 25,24.27).

Deși au fost gemeni, nu au semănat nici la înfățișare și nici la fire. Niciodată nu s-au înțeles, iar traiectoriile lor au fost, chiar de la naștere, pe coordonate diferite.³

Ce-i plăcea unuia, îi displăcea celuilalt, iar familia Isaac-Rebeca a fost măcinată de tensiunile și rivalitățile dintre ei.

2. Al doilea exemplu biblic îl găsim în permanenta tensiune dintre profeți, ca vânători, și preoți, pe care îi putem include în cealaltă categorie, a fermierilor. De-a lungul istoriei sacre, conflictul dintre aceste două categorii de slujitori ai lui Dumnezeu a fost întreținut atât deliberat, prin jocuri politice și suspiciuni reciproce, cât și ca parte din „riscurile meseriei”.

Ovidiu Rădulescu

Hot Springs,
SUA

În timp ce trebuia să taie răul de la rădăcină, profetul își îndeplinea mandatul din partea lui Dumnezeu nu cu autoritate organizațională, ci cu una morală, spunând păcatului pe nume, chemând la redeschepere spirituală, provocând masele și liderii la reformă.

Preotul, pe de altă parte, era purtătorul unui mandat organizațional, fiind însărcinat cu aspectele pastorale ale călăuzirii poporului ales.

În permanentă tensiune, de multe ori profeții au mustrat închistarea organizatorică a preoților, rutina care le slăbea spiritualitatea, lipsa de viziune care să-i motiveze către o slujire eficientă. La rândul lor, preoții simțeau că eforturile lor nu sunt suficient apreciate și se simțeau frustrați ori de câte ori erau trași la răspundere de profeți pentru decăderea morală a poporului.⁴

prezbiteri și diaconi, toți au o parte predominantă, fie profetică, fie pastorală, care le motivează activitatea.

Analogia poate fi dusă un pas mai departe. În perioadele timpurii ale oricărei mișcări religioase, este cât se poate de logic ca vocea profetică (*vânătorul*) să fie ascultată, în timp ce a *fermierului*, pastorală, să conteze mai puțin. Dar, în timp ce mișcarea se maturizează, se instituționalizează și chiar se așază într-un tipar organizațional, din ce în ce mai puțin flexibil, vocea preoțească (*fermierul*) este cea care se impune. În cele din urmă, duetul devine solo, cântul profetic va fi cu totul acoperit de aria pastorală. Cu cât o organizație devine mai instituționalizată și dispune de mai multă influență și fonduri, cu atât simte

automulțumiți cu producția de acum cinci sau zece ani, nevrând să caute vânat proaspăt și dincolo de limitele fermei. Iar această situație cronicizată poate conduce la extreme dăunătoare, în care profetul este considerat excentric, desuet și chiar dăunător pentru economia „fermei” sau în care *profetul* dă rămă gardurile și îndeamnă și pe *fermier* să lase de izbeliște ferma, în căutare generală de vânat special.

Isus a fost, și în acest punct, Modelul. În El, *vânătorul* și *fermierul*, ca aspecte ale misiunii, dar și ale personalității Sale, sunt perfect reprezentați într-un echilibru divin. Isus este în același timp Căpetenia Profeților și Marele Preot. Dacă analizăm cu cea mai mare atenție activitatea Lui pământească, ajungem inevitabil la această concluzie: nu vom putea niciodată să separăm cele două laturi și să spunem că, într-o anumită împrejurare sau când a săvârșit o anumită minune, a fost mai pastoral sau, dimpotrivă, mai profetic.

Aceasta este și provocarea pentru noi, biserica Lui de astăzi. Fie ca *vânătorii* și *fermierii* să colaboreze și, în loc de duel, să fie duet.

Punctul subliniat este, desigur, acela că tensiunea dintre *vânător* și *fermier* este încă simțită în biserică. Există afinitate pentru un model sau celălalt, iar biserica, în ansamblu, este într-un echilibru dinamic, în care cele două roluri-modele sunt la lucru. Laici și pastori, conducători și membri,

mai puțin nevoia unei voci profetice, a unui corn de vânătoare care ar putea distona cu trompeta oficială. Nu ar trebui să fie așa. Multe dintre problemele cu care se confruntă unele congregații se datorează acestui fapt: vocea *profeției* este din ce în ce mai acoperită de „șșș”-ul unor „fermieri”

¹ Thom Hartmann, *Attention Deficit Disorder: A Different Perception* (Grass Valley, CA, Underwood Books, 1997).

² August 2002.

³ Dacă simpatia noastră se îndreaptă către Iacov, aceasta se datorează faptului că el ocupă locul principal în narațiunea biblică. Nu găsim, de-a lungul traiectoriei lui de *fermier* pus pe înșelătorii, de la furarea binecuvântării până la nuicelele jupuite, pe când păzea turmele lui Laban, o superioritate morală cu care să se recomande înaintea lui Dumnezeu, ca fiind mai bun decât obtuzul și firescul *vânător*:

⁴ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, Ed. Viață și Sănătate, București, 1996, pag. 996.

Gânditor analitic sau doar critic pedant?

Cum să ne dezvoltăm aptitudinile pentru o gândire analitică pozitivă

Două doamne mai în vârstă stăteau de vorbă în spatele meu, în timp ce domnul din față se străduia să ne amintească faptul că suntem datori să ne angajăm activ în lucrarea de evanghelizare. Era momentul prezentării vestilor misionare de sâmbătă dimineață și ar fi trebuit să ascult ce se spunea în față, nu discuția din spatele meu, însă urechile mele erau oarecum acordate pentru aceasta din urmă.

– Țștia au bani, spunea una dintre doamne – „ățtia” fiind rudele vorbitorului –, dar nu au clasă.

Câtă perspicacitate! Dumnezeu i-a înzestrat pe unii oameni cu spirit de discernământ, iar eu auzeam cum este folosit chiar acolo, pe banca din spatele meu.

Un alt exemplu este momentul când i-am povestit entuziasmată colegului meu, administratorul școlii, ceea ce-mi spusese una dintre profesoare despre experiența pe care o avusese la o conferință recentă la care participase. Era încântată de ceea ce aflase și nerăbdătoare să împărtășească noile idei cu colegii săi și să le pună în practică la ore. Am fost foarte mulțumită. Investiția de timp pe perioada cât absentez de la cursuri aducea drept rezultat o învioreare în activitatea profesorală.

– Unde a fost până acum? a întrebat colegul meu cu aroganță. Nu a mai predat cursul ăsta?

Întrebarea, vădit negativă, părea menită să zdrobească orice tentativă de a împărtăși entuziasmul profesoarei.

Cele două persoane citate în exemplele de mai sus sunt primele care vor spune că nu au intenționat să facă vreun rău cuiva. După părerea lor, au făcut doar niște observații justificate, însă ce fel de atitudine au transmis de fapt? S-au dovedit a fi gânditori analitici sau doar critici pedanți?

Toți admirăm o minte ageră la lucru, fie într-o sală de clasă, fie într-un forum public important, fie într-un comitet de dezbateri sau chiar într-o conversație obișnuită. Un bun gânditor analizează ideile și face distincție între fapte și impresii. O astfel de gândire este de admirat. Însă rămânem consternați când vedem o minte ageră în slujba pedantismului și a spiritului critic.

Să ne gândim la Iuda, care a fost înzestrat cu un intelect ieșit din comun. Întodeauna urmărea cu interes să-și formeze o viziune de ansamblu și să tragă concluziile înaintea celorlalți, însă, așa cum arată Ellen White, „a cultivat predispoziția de a critica și acuza” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 599). El s-a folosit de darul minții sale pătrunzătoare pentru a-L critica pe Însuși Fiul lui Dumnezeu. Când a văzut-o pe Maria în casa lui Simon, aducându-și omagiul înaintea lui Isus, el a întrebat: „Ce rost are risipa aceasta? Mirul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump, și banii să se dea săracilor”. Un asemenea raționament pare adesea rezultatul unei gândiri altruiste, însă în realitate nu este decât pur spirit critic, motivat de o viziune îngustă.

Noi, cei care suntem deja adulți, am dobândit probabil până acum deprinderea unei gândiri analitice. Întrebarea este dacă ne folosim această iscusință în mod corespunzător sau ne mulțumim doar să criticăm. Găsim greșeli la toate și la toți din cauză că nu studiem problemele și ideile? Reușim noi să judecăm corect pe baza faptelor, nu a părerii personale?

Un cercetător observa că puțini oameni dovedesc profunzime în gândire. Această concluzie ne face să ne întrebăm dacă vom reuși vreodată să ne numărăm printre gânditorii profunzi, dar există și o veste bună: studiul a demonstrat că prin exercițiu se pot face progrese. Creștinii, care se străduiesc mereu să cunoască adevărul și să facă deosebire între adevăr și eroare, ar trebui să arate un interes viu pentru dezvoltarea capacității lor de gândire.

Judith P. Nembhard

profesoară,
Kingston, Jamaica

Adventist Review,
aprilie 2002

Pentru a gândi analitic, avem nevoie de cunoștințe

Nu putem să ne gândim la nimic, însă exact asta facem când încercăm să judecăm sau să tragem concluzii în privința unor aspecte pentru care nu dispunem de suficiente date. Nu ne putem forma o părere corectă când cineva ne spune că a auzit că altcineva a spus sau a făcut ceva la Conferința Generală sau în cadrul unei întâlniri la nivel de Uniune. Nu ne putem grăbi să răspundem o generalizare nefondată, publicată în vreo broșură sau într-un buletin informativ, despre consecvențele care îi implică pe conducătorii bisericii. Avem nevoie de fapte, dacă vrem să comunicăm cu acuratețe, calitate necesară unei gândiri analitice.

Pentru a gândi analitic, trebuie să punem întrebările potrivite

Întrebările noastre nu trebuie nici să fie generate de propriile prejudecăți, nici să se concentreze pe observațiile personale. În schimb, întrebările au drept scop formarea unei vederi de ansamblu. Totuși, de cele mai multe ori, punem întrebări în mod greșit. Întrebările ar trebui să fie concepute astfel încât răspunsurile să ne ofere informații importante și folositoare, nu să vină în sprijinul ideilor noastre preconceptuate sau să ne alimenteze spiritul de superioritate.

Ucenicii, ca și contemporanii lor, puneau întrebări în mod greșit. Deși Îl aveau în mijlocul lor pe cel mai mare gânditor pe care lumea îl va cunoaște vreodată, totuși ei

exmatriculat, celui disponibilizat și tinerei care a rămas însărcinată.

Biblia nu raportează cum s-au simțit ucenicii când le-a răspuns Isus, dar răspunsul Său a arătat că ambele ipoteze erau greșite: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui” (versetul 3). Apoi Isus a început să le explice faptele pe baza cărora își puteau forma o imagine corectă. El le-a explicat că nu păcatul era cauza acelei boli. „Am de făcut o lucrare în lume. Tatăl Meu M-a adus în împrejurările de azi pentru a fi arătată puterea Lui. Atâta timp cât sunt în lume, sunt Lumina lumii. Întu-nericul din viața acestui om trebuie să întâlnească lumina Mea pentru a fi destrămat. Circumstanțele nașterii sale nu au nici o legătură cu orbirea sa. Însă prezența Mea aici are totul de a face cu puterea lui de a vedea. Înțelegeți voi lucrul acesta?”

În fiecare Sabat dimineată ni se oferă ocazia să fim critici: programul nu a început la timp; timbrul vocii solistului este cam metalic, tinerii stau prin parcare în loc să intre în adunare, corul nu mai sună la fel de bine ca atunci când dirija Cutărescu, iar predica pastorelui... ei! A, da, și mai sunt pe aici câțiva oameni cu bani, dar fără clasă. În mijlocul ocaziilor de a-i judeca pe alții, trebuie să ne amintim că un gânditor profund operează cu date reale și surprinde cu sensibilitate contextul evenimentelor. Să luăm în calcul împrejurările, să le cercetăm și să tragem concluzii pe baza faptelor, nu a unor opinii subiective.

Trebuie să ne formăm obiceiul de a ne exercita în fiecare zi capacitatea de a gândi analitic în căminul nostru, la serviciu sau în relațiile cu ceilalți. Tocmai fiindcă știm că puțini oameni dovedesc profunzime în gândire, să folosim orice ocazie de a ne dezvolta agerimea minții. Parafrazând un slogan cunoscut, „mintea nu este un lucru de pierdut” pe critici.

Traducere de Oana Pascu

Pentru a gândi analitic, trebuie să cunoaștem contextul în care s-au desfășurat faptele

Timpul, locul și circumstanțele joacă un rol important în interpretarea evenimentelor. Un gânditor analitic nu separă evenimentul de context, vorbind ca și cum nu ar avea nici o legătură cu împrejurările, doar pentru că așa îi servește mai bine să-și împlinească scopul. Dacă cităm ce a spus pastorul sau fratele Ionescu în comitet, trebuie să prezentăm și contextul real, pentru a transmite informațiile necesare formării unei păreri exacte și obiective, care să ducă la concluzii justificate.

nu învățaseră încă să gândească în profunzime. Într-un Sabat, pe când mergeau cu Isus, s-au întâlnit cu un om orb din naștere. Ei L-au întrebat pe Isus: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9,2). Desigur, întrebarea lor sugera deja un răspuns: știm că cineva a păcătuit – spune-ne doar cine. Oare nu semănăm cu ucenicii atunci când punem întrebări ca să-i judecăm pe ceilalți, în loc să căutăm cu obiectivitate răspunsuri folositoare? Există întrebări pe care le adresăm celor de curând divorțați, elevului

O slujbă duhovnicească

Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.
(Romani 12,1)

Când citim aceste gânduri ale lui Pavel în alte versiuni ale Bibliei, găsim o varietate de sensuri ale expresiei *o slujbă duhovnicească*. Traducerile mai vechi sau mai noi redau acest termen prin *slujire înțeleaptă sau rațională*, altele se referă la *închinare spirituală* sau *închinare înțeleaptă* (vezi Noul Testament tradus și adnotat de Pr. Dr. Emil Pascal, tipărit la Paris, 1976). În rândurile care urmează, această ultimă tâlmăcire este folosită pentru a ne furniza ideea de bază.

Dacă este să enumerăm factorii care determină creșterea bisericii, atunci trebuie să ținem cont și de acest domeniu al vieții ei, care este serviciul divin sau închinarea publică a credincioșilor.

În sfatul apostolului către credincioșii din Roma și de pretutindeni, predomină o solemnitate naturală și profundă, bazată pe sacrificiul de sine și înălțarea sufletească pe care o produce adevărata închinare.

Dacă trebuie să definim mai întâi termenii, atunci facem precizarea că, vorbind despre închinare, ne referim la întreg ansamblul de activități și programe desfășurate în locașul de cult sau oriunde este cazul, prin care se creează ambianța și se dă ocazia celor prezenți să se simtă

și să se manifeste în prezența lui Dumnezeu. La realizarea acestei atmosfere își aduc contribuția o serie de elemente, ca: muzica sacră, rugăciunea, predicarea și toate ritualurile prin care se invocă prezența și binecuvântarea divină.

Având în vedere că sunt implicate așa de multe componente, spațiul acestui articol nu ne permite să ne ocupăm în mod corespunzător de nici una din acestea, ci vom face mai degrabă remarce privitoare la întreg ansamblul serviciului divin eficient. Vom sublinia însă că o închinare de calitate este o sursă importantă de creștere a bisericii. Ar trebui să avem curajul moral de a evalua nivelul calității serviciilor noastre de închinare și de a opera schimbări ori de câte ori este cazul. Dacă acest lucru nu are loc, nu este de mirare că biserica va începe să regreseze și să se înstrăineze de propria misiune.

Există două extreme spre care tindem atunci când vine vorba să discutăm despre acest subiect. Unii dintre noi insistăm foarte mult asupra aspectului vizibil al închinării. Ținuta, atmosfera, manifestările, decorul, aparența, protocolul și imaginea publică pot fi considerate cea mai importantă parte a închinării. Ne concentrăm predicarea și lucrarea comitetului spre acest țel. Anumite rezultate pot fi chiar obținute pe această linie. Alții par să nu pună mare preț pe nici unul dintre aspectele enumerate mai sus, căutând mai degrabă realizări care țin de libertatea personală, confortul sufletesc, creativitate, participare la comuniune și

Ion Buciuman

secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

înălțare sufletească. Și aceștia pot obține rezultate pe măsura strădaniilor lor. Soluția optimă se pare că se află undeva la mijloc. Sfatul Mântuitorului: „Pe acestea să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute” poate fi aplicat și în acest caz. În timp ce acordăm atenție formei, nu trebuie să pierdem din vedere conținutul închinării.

În cele ce urmează, vom trece în revistă o serie de principii care trebuie luate în considerație în vederea atingerii scopului de bază, privind închinarea eficientă. Observațiile lui Ron Gladden, în noua sa carte: *The 7 Habits of Highly Ineffective Churches (Cele 7 obiceiuri ale unei biserici de înaltă ineficiență)*, ne vor fi de folos.

1. Scopul închinării publice este acela de a ne îndrepta atenția către măreția lui Dumnezeu, și nu către noi înșine și nevoile noastre. Sigur că la închinare se au în vedere limitele omenescului celor care participă. Este normal să ținem cont de capacitatea oamenilor de a se concentra și de a participa cu toată ființa la program, dar ținta noastră este să facem pe cei prezenți să fie conștienți de slava divină și să beneficieze cât mai mult de efectul acesteia asupra sufletului lor. Închinarea este, în primul rând, o jertfă de un bun miros adusă Domnului.

2. Rezultatul închinării trebuie să fie vindecarea și puterea de a trăi o viață nouă. Să fim astfel aduși într-o strânsă legătură cu Isus și unii cu alții, pentru a putea sluji mai bine celor din jur. O biserică adunată la închinare se va întoarce acasă mai puternică, mai dispusă și disponibilă să meargă în căile Domnului și să împlinească mandatul divin de a împărtăși bucuria Evangheliei celor din jur, în manifestări simple și pline de dragoste.

3. Închinarea noastră trebuie să afirme de fiecare dată că Isus Hristos este singura noastră speranță, pe care vrem să o împărtășim și cu alții. Altfel spus,

închinarea trebuie să fie hristocentrică. În centrul mesajului predicării, al cântărilor și al rugăciunilor noastre este Capul bisericii, Cel de la care își trage numele și puterea întreg creștinismul.

4. Fiecare ocazie de închinare este marcată de credința noastră în Dumnezeu. Mărturia noastră publică este întărită și dezvoltată cu fiecare act de închinare. Într-un fel sau altul, convingerile noastre despre Dumnezeu și cunoașterea noastră de El se aprofundează și se clarifică pentru o mai bună mărturie înaintea oamenilor din jur.

5. Întrucât închinarea este o jertfă adusă lui Dumnezeu, lucrul acesta trebuie făcut sub semnul excelenței. Nimic nu poate întrece în seriozitate și sfințenie adunările publice care se constituie în întâlniri cu Dumnezeu. Un asemenea fapt trebuie să ne mobilizeze cele mai înalte idei și proceduri cu privire la lucrurile sfinte. Așa cum animalele aduse pentru jertfă trebuiau să fie fără cusur, tot așa și gesturile, cuvintele și manifestările noastre trebuie să fie de cea mai bună calitate și îndeplinite cu cea mai mare grijă.

6. Ocaziile noastre de închinare trebuie planificate și realizate urmărind îndeplinirea obiectivelor precise. Nimic nu ar trebui lăsat la voia întâmplării sau realizat pentru a umple timpul din program. Cei chemați la slujire publică trebuie să-și împlinescă partea cu responsabilitate și acuratețe, urmărind să atingă scopuri precise. Este laudabilă exprimarea clară de fiecare dată a scopului fiecărei predici sau adunări publice și trebuie să ne străduim ca acesta să fie îndeplinit cu credincioșie.

7. Fiecare detaliu al programului de închinare este important și trebuie să contribuie la realizarea scopului specific al acestui serviciu divin. De fapt, întregul se compune din părțile acestuia. Uneori, o mică eroare sau greșeală de detaliu compromite întregul program. Ansamblul și amănunțele se sprijină unele pe altele și trebuie să se ajute reciproc.

8. Elementele de bază ale închinării sunt: sărbătoarea, contemplarea și angajamentul. De fiecare dată, aceste părți ar trebui urmărite și realizate corespunzător. În prezența divină, sufletul se bucură și se înalță. Aceasta este cea mai bună ocazie de a lua hotărâri noi și de a face schimbările necesare. Permanent avem un detaliu de pus la punct. Creșterea în credință este un proces continuu al cunoașterii de Dumnezeu și al angajamentului personal în slujba Sa.

9. Închinarea este participativă. Prin aceasta, ea se deosebește de spectacol. Deși există elemente comune între spectacol și închinare, există și diferențe serioase. Serviciile divine trebuie să ofere fiecărui închinător o parte de făcut. După darurile și chemarea lor, toți își îndeplinesc lucrarea în unitate, armonie și colaborare.

10. Închinarea trebuie să fie interesantă, utilă, inteligibilă și accesibilă pentru toți participanții. Naturalitatea și spontaneitatea, împreună cu tradiția și rutina trebuie să-și dea mâna pentru a face ca ocaziile de închinare să mențină interesul participanților și să fie pe măsura înțelegerii lor, procurându-le o nouă ocazie de învățare și creștere.

Acest set de zece principii pot constitui o bază simplă și la îndemână pentru a evalua modul în care serviciile noastre divine corespund sau nu rostului pentru care au fost rânduite. Binecuvântată fie biserica în stare să aducă lui Dumnezeu o adevărată slujbă duhovnicească!

CU INIMA SPRE CASĂ

După cum lotusul prinde rădăcină și înfloarește oriunde îl poartă unda liniștită a apelor, tot așa și cel credincios poate prinde rădăcini chiar și în locurile cele mai îndepărtate. Zeci de membri, ruși din vadul de liniște de acasă, aruncați în vârtejul unei alte lumi, au reușit totuși să-și păstreze rădăcinile, încât, acolo unde au ajuns, să poată prinde viață nouă. Așa au luat ființă comunitățile adventiste române din nordul Italiei, mai precis din Torino și Milano.

Biserica adventistă română din Torino s-a născut în anul 2001, iar cea din Milano, în 2003. Inițial, eram împărțiți în grupe mici și frecventam comunitatea italiană. Aici eram bine primiți, dar, o dată cu creșterea numărului nostru, a apărut nevoia organizării unor noi comunități. În același timp exista ceva lăuntric, în sufletul nostru, care ne împingea în direcția aceasta – nevoia de casă. O țară, oricât de frumoasă ar fi, este străină. Pretutindeni sunt oameni pe care nu îi cunoști, sunt obiceiuri de care nu ai auzit și sunete pe care nu le înțelegi. Trăiești luptându-te cu tine însuși și cu lumea din jur. Singur. Asta ne-a ajutat să căutăm o „mică patrie” în care să ne regăsim. Biserica urma să fie „Patria” de care aveam nevoie.

Milano este al doilea oraș din Italia, cu o populație de 3,5 milioane de locuitori. Este cel mai important centru economic, și aceasta atrage mulți străini. Cu toate acestea, numărul membrilor comunității de aici este relativ mic, fiindcă biserica a fost organizată de curând. Ea numără 30 de membri, dar deja sunt cca 60 de persoane care o frecventează.

Torino este al patrulea oraș din Italia, cu o populație de 2,5 milioane de locuitori. Între aceștia există o comunitate română puternică. După datele Prefectu-

rii și ale Consulatului Onorific (din sept. 2003), numărul românilor din oraș și împrejurimi se ridică la cca 35.000 de persoane. Aceasta este o adevărată provocare pentru noi. Nu puteam gândi o strategie misionară pentru aceste suflete, fără a avea un loc și o atmosferă care să răspundă nevoilor lor. Această situație, plus prezența mai mare a fraților în Torino au dus la nașterea Bisericii Adventiste cu doi ani și jumătate înaintea celei din Milano.

Nu mult timp după înființarea comunității din Torino, numărul membrilor s-a dublat, apoi s-a triplat, ajungând în prezent la 170 de persoane. Dintre aceștia, un grup frumos s-a alăturat bisericii prin botez.

În ce privește activitatea celor două comunități, se desfășoară în trei planuri: spiritual, medical și social.

La nivel spiritual, serviciile divine se desfășoară după modelul din România. Au loc regulat ocazii de studiu biblic, seminarii pe diverse teme, întâlniri de tineret, activități pe grupe de vârstă și preocupări. Participăm la programele de evanghelizare din țară, preluând seminariile transmise prin satelit. Am organi-

**Benone Corneliu
Lupu**

pastor, Italia

Oficialii italieni participă la programul Bisericii Adventiste

zat și seminarii locale, pentru care am invitat frați din țară. Menționez seminariile: „Pelerinajul închinării”, prezentat de fratele Teodor Huțanu, „Dragoste pe răzătoare”, prezentat de fratele George Uba, și „Cum să faci față problemelor din familie?”, prezentat de fratele Lucio Altin. Tot aici se pot menționa congresele românilor din Italia. Cu aceste ocazii, o parte importantă a timpului este alocată Festivalului de Creație, în care participanții își prezintă, pe secțiuni, creațiile artistice și spirituale mai importante din anul care s-a scurs. Aceste întâlniri au și scopul de a face posibilă întâlnirea românilor veniți din locuri diferite. Unul dintre aceste festivaluri a fost organizat în districtul nostru.

orașului. Putem menționa turneul susținut de Corul de copii „Flori și stele”, din București, organizat împreună cu Consulatul Onorific Român din Torino, Primăria din Verona și Fundația „Ovidiu”; concertul de Crăciun, organizat cu sprijinul Consulatului, Ser. Mi. G. Torino și al Fundației „Frăția”; concertul corului internațional din Milano cu orchestra orașului Opera, organizat cu sprijinul Primăriei din Opera; recitalul de muzică în stradă; Ziua Recunoștinței; programele muzicale de tineret. La aceste manifestări au fost prezenți diferiți oficiali: Consulul General al României, Consulul Onorific al României, primari, preoți, pastori, directori de instituții și alții. La unele dintre aceste programe au fost prezente televi-

În vederea continuării unei bune relații cu autoritățile, am organizat, la începutul acestui an, o masă rotundă cu participarea Domnului Consul Michele Moretti, de la Torino, Lucio Altin, președintele Uniunii Italiene, Ernesto Olivero, candidat la Premiul Nobel pentru Pace, Contro Barbara, avocat la Tribunalul din Torino, Viorica Nichifor, directoarea Fundației „Ovidiu”. Și la această manifestare au fost prezente presa și radioul care au făcut scurte interviuri.

La capitolul planuri, suntem la finalizarea pregătirilor pentru un seminar organizat în colaborare cu Primăria din Torino, Centrul Intercultural. De asemenea, încercăm să obținem un spațiu de emisie la radio pentru programele noastre și ne orientăm spre două concerte cu ocazia Paștelui. Zilele acestea planificăm, împreună cu frații de la Roma și Firenze, un nou festival pentru vara acestui an și, în premieră, Olimpiada de religie.

Din mai multe experiențe, acum îmi vin în minte cuvintele unei doamne italiene, în vârstă, invitată la un concert de unul dintre frații noștri. A intrat încet, deoarece, la cei 85 de ani, abia putea să mai meargă. S-a așezat în sală și o oră și jumătate nu s-a mișcat. La un moment dat, am văzut-o plângând. La sfârșit a venit la mine și, cu lacrimi în ochi, mi-a spus: „Sunt o femeie bătrână, mă pregătesc de moarte. Vreau să vă mulțumesc pentru că m-ați invitat și pentru că mi-ați făcut cel mai frumos cadou înainte de a muri...” Nu am mai văzut-o de atunci, dar mă gândesc că în inima ei a rămas o rază de lumină, desprinsă din cântecul atât de frumos al copiilor.

Dincolo de liniștea rămasă în urma acestei femei, rămâne zbulciul nostru de fiecare zi și dorința de a ajunge cât mai repede în Țara pe care o visăm de atâta vreme.

Din programul *Mai aproape de casă*

În ce privește activitatea medicală, am reușit să facem o expoziție de sănătate, la care am invitat trei medici – doi medici italieni, unul dintre ei profesor universitar, și un medic român. Cu sprijinul Asociației „Vite e Salute” și al comunității italiene, am organizat un seminar New Start.

În privința activităților cu caracter social, încercăm să avem relații amiabile cu toate celelalte comunități religioase. În același timp, am inițiat o serie de programe publice, la care am invitat pentru colaborare instituțiile oficiale ale

ziunea, radioul și presa. Postul de Radio Torino Popolare a făcut mai multe interviuri, în care s-au prezentat activitățile comunității noastre.

Cu ocazia zilei naționale a României, Consulatul General de la Milano ne-a solicitat ajutorul pentru organizarea unui program. Am răspuns la această solicitare, oferind un recital de muzică clasică, prezentat de Cornel Pană și Jonathan Santagada. De asemenea, am prezentat o proiecție cu imagini din România. Programul a fost apreciat de cei cca 100 de invitați prezenți la manifestare.

Refugiul

Tunete, bubuituri și fulgere!
– Repede, sub malul de coloi! a strigat Liviu, un băiat de treisprezece ani.

Nu-i venea să creadă că, în urmă cu numai două ore, plecase în excursie cu Bobi și Tudor. Liviu și-a amintit cât de entuziasmați au plecat de dimineață cu bicicletele, într-o cursă de 18 km prin natură. Își lăsaseră bicicletele la adăpost înainte de a urca pe potecă până la punctul de observare. Acum se apropia furtuna.

S-au afundat prin desișul de iederi, au sărit peste buștenii căzuți prin pădure, iar acum se cățarau pe peretele unei stânci. Vântul vâjâia și ploaia cădea în rafale torențiale. Băieții s-au simțit foarte fericiți când au reușit să ajungă în scobitura stâncii.

– Luați loc, vă rog, a glumit Bobi, cel mai tânăr dintre ei, în timp ce se așezau pe covorul de mușchi.

De obicei, pădurea aceasta era un loc minunat pentru excursii, însă acum nu părea prea prietenoasă.

Trosc, bummm!

– Țsta a fost aproape, murmură Liviu.

– Altceva se apropie, șopti Tudor, privind cu ochii mari la poteca de jos.

Ceva mare se mișcă prin desiș, îndreptându-se spre ei. „Morr, sforrr, morr”, făcea animalul, ieșind din tufele de coacăze în potecă. *Era un urs!* Probabil adolescent, judecând după talia lui.

Băieții s-au înghesuit unul într-altul. De-abia mai respirau. Ursul a adulmecat aerul și a privit în jur. Ridicându-se pe picioarele din spate, a privit cu luare aminte poteca, apoi s-a uitat sus, înspre băieți.

– Stați pe loc, nu vă mișcați, a șoptit Liviu pierit.

Ursul s-a lăsat încet în patru labe, apoi a început să meargă în direcția băieților, pe poteca îngustă, paralelă cu stânca. Mormăia ca pentru sine, dar s-a oprit tresărind la bubuitul unui tunet puternic.

Liviu și-a amintit poveștile pe care le auzise despre oameni schilodiți de urși. Spera din tot sufletul ca ursul ăsta să nu caute refugiul sub aceeași stâncă!

Trosc-buuuuuuuu! s-a auzit pe deasupra lor un alt tunet. Ursul a fugit în jos, pe potecă, și a ocolit stânca.

Băieții s-au îngământit mai strâns, uitându-se după urs. Acum ce-i de făcut? Ursul apucase în aceeași direcție în care doreau și ei să meargă. Ploaia continua să cadă printre crengile arțarului uriaș de lângă ei, iar frunzele încărcate de apă atârnavă ca rufe ude pe sârmă.

– Cred că ar fi bine să rămânem aici până se oprește furtuna, a sugerat Liviu.

– Cum, nu vrei să dai laba cu ursul? l-a tachinat Bobi.

Cei trei prieteni au râs cu jumătate de gură și s-au sprijinit de stâncă, așteptând. Crengile stejarelor și molizilor uriași se izbeau între ele, iar unele se rupeau și cădeau la pământ. Băieții priveau fascinați.

Nu după mult timp, furtuna s-a liniștit. Din pământ ieșeau aburi, iar mirosul de țărână udă se ridica printre copaci, în timp ce băieții coborau spre potecă.

Prudenți, cei trei prieteni au început să tropăie pe poteca alunecoasă, vorbind tare, ca ursul să-i poată auzi și să plece din calea lor.

– Știți, îmi plac fotografiile cu urși, dar nu doresc să împart o peșteră cu unul dintre ei, a spus amuzat Liviu când s-au apropiat de drum.

– Nici noi, au încuviințat ceilalți.

Cei trei prieteni și-au luat bicicletele din locul unde le adăpostiseră și s-au luat la întrecere spre casă.

Traducere de Oana Pascu

Bonnie Walker

*Adventist Review,
februarie 2003*

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Ia un dicționar și cere cuiva să caute cuvântul „sanctuar”. Vei observa că are mai multe sensuri. Au găsit băieții un sanctuar? Ce fel de sanctuar?

Ce fel de sanctuar le-a cerut Dumnezeu israeliților să facă? De ce?

Ce fel de furtuni avem de întâmpinat uneori? Unde Se află Dumnezeu atunci?

În ce fel se pot asemăna bisericile noastre cu un sanctuar?

Există în realitate un Sanctuar în ceruri?

Sanctuarul din ceruri este un templu real, cu Sfânta și Sfânta Sfințelor?

Poate că este semnificativ să cunoaștem structura templului din ceruri, dar cu adevărat importantă este lucrarea pe care Domnul Hristos o face acolo în favoarea noastră. Voi căuta însă să răspund acestei întrebări care vă preocupă.

1. Există o reședință divină în ceruri:

Dacă Sanctuarul ceresc a servit ca model pentru sanctuarul pământesc, înseamnă că există o legătură structurală între cele două (Evrei 8,5). Cu siguranță, analogia dintre ele este slabă, deoarece imaginația omului nu poate cuprinde totalitatea Templului ceresc. Cu toate acestea, putem afirma faptul că există o relație de corespondență între cele două.

Sfintele Scripturi atestă realitatea existenței Sanctuarului ceresc, care este descris ca fiind reședința celestă a lui Dumnezeu (Ap. 11,19; 14,17; 15,5). Aceste referințe implică un spațiu concret, un edificiu măiestuos, despre care nu cunoaștem prea multe detalii și despre care putem vorbi, folosind doar simbolistica și terminologia sanctuarului pământesc.

2. Reședința lui Dumnezeu nu este un spațiu gol: În interiorul acestui templu se află cel mai mare tron imaginat vreodată, tronul lui Dumnezeu și al Domnului Isus (Ap. 4,2). Existența sa reală este evidențiată de faptul că Domnul Hristos, care S-a înălțat la ceruri în *trup omenesc* glorificat, este prezentat ca fiind așezat pe tron. În Templul ceresc se mai află scaune de domnie pe care stau ființele cerești care se închină și îi slujesc Domnului (Daniel 7,10; Ap. 4,4). Dumnezeu a îngăduit acestor ființe create să participe la conducerea universului.

3. Reședința lui Dumnezeu este un loc plin de activitate: Daniel L-a văzut pe Dumnezeu mergând dintr-un loc în altul în interiorul Sanctuarului ceresc, în timp ce interacționează cu ființele create. Daniel L-a văzut intrând într-o anumită încăpere și așezându-Se pe tron (Daniel 7,9). El L-a văzut și pe Fiul omului intrând în aceeași sală, în prezența lui Dumnezeu. Acest tablou este preluat din Levitic 16, unde vedem că marele preot intra în Sfânta Sfințelor cu un nor de tămâie, pentru a sluji în fața tronului lui Dumnezeu, înaintea chivotului legământului. În Daniel, Fiul omului

îndeplinește rolul marelui preot, care intră în Sanctuarul ceresc ca să lucreze pentru noi.

4. Reședința lui Dumnezeu are diverse încăperi: Ioan atestă existența mai multor încăperi în Sanctuarul ceresc. Într-una dintre viziunile sale, el a văzut un înger care slujea în fața altarului tămâierii, într-un loc care ar fi echivalentul primei încăperi din sanctuarul pământesc (Ap. 8,3-4). Apoi, i s-a îngăduit să privească în Locul preasfânt din ceruri, unde a văzut chivotul legământului (Ap. 11,19). Prin urmare, putem afirma că Sanctuarul ceresc are cel puțin două încăperi.

O altă referință biblică importantă pentru acest studiu o reprezintă cuvintele Domnului Isus adresate ucenicilor, atunci când le spune că în casa Tatălui Său „sunt multe locașuri” (Ioan 14,2). Cel mai probabil, expresia „casa Tatălui Meu” se referă la Templul din ceruri, unde avea să meargă Domnul Isus și unde plănua ca în viitor să îi aducă și pe ucenicii Săi. Acel templu nu este o clădire cu o singură încăpere, ci, mai degrabă, o construcție de dimensiuni impresionante, cu multe camere.

Natura Sanctuarului ceresc este dincolo de capacitatea noastră de înțelegere, deoarece este un spațiu care unește finitul cu infinitul, ceea ce este vremelnic cu ceea ce este veșnic, care Îl unește pe Dumnezeu cu creaturile mâinilor Sale, modul Lui de existență cu cel al oamenilor. Nici o construcție omenească nu ar putea înfățișa toate acestea într-un mod adecvat.

Unicitatea Sanctuarului ceresc nu este în contradicție cu caracterul său concret, palpabil. Maiestatea și grandoarea lui sunt accentuate când știm că este format din mai multe încăperi. Deoarece nu putem înțelege pe deplin natura acestuia, Dumnezeu ne-a oferit limbajul și imaginea sanctuarului pământesc pentru a ne referi la cel ceresc. Astfel, caracterul palpabil al Sanctuarului ceresc, precum și diversitatea încăperilor lui sunt scoase în evidență, fără a așeza un semn de egalitate între realitățile cerești și cele ale sanctuarului pământesc.

Noi trebuie să păstrăm limbajul și imagistica sanctuarului pământesc pentru a ne referi la cel ceresc, în așa fel încât să evităm spiritualizarea sau respingerea existenței reale a reședinței celeste a lui Dumnezeu.

Traducere de Cătălin Strâmbu

Angel
Manuel
Rodriguez

directorul Institutului
de Cercetare Biblică
al Conferinței
Generale

Adventist Review,
august 2003

Pentru o familie mai fericită

Deosebirile de caracter, de fire, de gândire, răcirea relațiilor și înstrăinarea dintre soți, neînțelegerile în lucrurile mici sau mari pot aduce neîmplinire și amărăciune în viața omului. La fel și dezacordul dintre părinți și copii, binecunoscutul conflict dintre generații. Și câte alte probleme ivite în experiența conviețuirii nu ne pot surprinde! Dar, chiar dacă nu avem nici un motiv de nemulțumire, tot mai este loc de „mai bine”.

Tom Waters (SUA) împreună cu soția sa și cei doi copii au ajutat deja multe familii din lumea întreagă să găsească secretul adevăratei fericiri.

Anunțăm cu bucurie că, între 21 și 25 aprilie a.c., vor fi oaspeții noștri la Stupini, unde vor susține un program special pe tema familiei. Îi invităm pe toți cei care vor să aibă acea experiență de „mai bine” sau doresc să primească îndrumarea necesară spre a ajuta alte familii în impas. Înscrierile se fac la telefoanele: 021.490.85.90, 0740.11.22.44, 0745.340.631, fax: 021.490.85.70 sau 0268.474.390, prin scrisori pe adresa: Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, Voluntari, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, județul Ilfov, cod 077190, sau Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, Brașov, Str. Târgului, nr. 2, județul Brașov, cod. 500482, și e-mail: forraylazar@yahoo.com. Având în vedere numărul de locuri limitat, se va ține cont de ordinea înscrierilor. Costul participării (masa și cazarea) pentru cele patru zile (miercuri-duminică) este de un milion de lei de persoană. Programul prevede 14 seminarii, discuții, consiliere și consultații. Mai multe informații puteți obține la telefoanele de mai sus.

Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie
Departamentul Familie

Biblia povestită copiilor

Oferim tuturor celor interesați o minunată versiune radiofonică a Bibliei pentru copii. Recomandăm părinților acest material, având în vedere penuria existentă în domeniul materialelor religioase pentru copii.

La mulți ani

Iuliana Iosif s-a născut la 9 martie 1932 la Sebeș, jud. Alba, într-o familie de credincioși adventiști. Părinții împreună cu cei doi copii s-au mutat în Sighet, în 1946. La 15 ani, în 1947, încheie legământ cu Domnul la Sighet, iar în 1950 se căsătorește cu Radu Iosif. A fost o mamă credincioasă, care și-a condus la credință pe cei doi copii – Gabriela și Eugen. A slujit cu credincioșie bisericii din Sighet, în diaconie, și lucrării, în diferite ramuri. La 18 decembrie 2003 a decedat după o lungă suferință, fiind condusă pe ultimul drum pământesc de fratele Ioan Câmpian și alți pastori. La 71 de ani, și-a predat viața în mâinile Celui care ne cunoaște pe toți, adormind în Domnul.

Prețul unui CD este de 120.000 lei, plata făcându-se în sistem ramburs. CD-ul cu *Biblia povestită copiilor* poate fi comandat prin: e-mail: roinstitute@fx.ro sau comunicatii@adventist.ro (e-mail-ul trebuie să conțină numele și adresa poștală completă, precum și numărul de CD-uri comandate. CD-ul este în format MP3) telefon: 021/490 8590, int. 107
(Eugen Tanul / AACR)

Convenția de educație

Reamintim pentru cadrele didactice – adventiști și simpatizanți – organizarea Convenției de Educație de la Brașov-Stupini, 5-8 aprilie 2004. Încurajăm pe toți cei interesați să se înscrie pentru participarea la această convenție, prin depunerea unei taxe de participare de 50.000 lei în contul „**Uniunea de Conferințe**”, cont nr. 2511.1.160.1 ROL BCR Sector 3, București, bd. Decebal, nr. 11, bloc S 14, sector 3 (pentru Convenția de Educație), în așa fel încât cazarea să se poată face în ordinea înscrierii, iar aprovizionarea, în funcție de numărul celor înscriși. Așa cum am arătat în anunțul anterior, Biserica asigură cazarea și masa gratuit pentru cei înscriși. Dacă împreună cu cei ce sunt cadre didactice vor să participe și alte persoane (soți, soții, prieteni) ca însoțitori, vor putea face lucrul acesta achitând o sumă de 350.000 lei pentru masă.

În vederea alcătuirii tematicii convenției, am transmis familiei Korniejczuc propunerile de subiecte sugerate de participanții de la întâlnirea din anul trecut și astfel temele tratate să corespundă așteptărilor. Așa cum au propus cei mai mulți participanți de anul trecut, vom acorda un timp mai consistent întâlnirilor pe specialități și abordării unor subiecte practice, concrete.

Lucrările convenției vor fi deschise luni, 5 aprilie, orele 19, după cazare și masa de seară.

Pentru alte informații, puteți suna la numărul 021/490.85.90, Departamentul Educație al Uniunii, sau la numărul 0744.388.034 – Gheorghe Modoran.

Marin T. Neacșu și-a început umblarea pe pământ la 7 iunie 1913, iar la 2 iulie 1939 încheia legământ cu Mântuitorul. A fost un pionier, un om al credinței. Prezbiter consacrat lucrării, a slujit oricând cu bucurie împreună cu soția sa, Ilina, cu care s-a căsătorit la 6 octombrie 1933. A fost un exemplu pentru cei șapte copii ai săi și pentru toți cei din jur. Pe data de 11 decembrie 2003, în Onacu, jud. Giurgiu, este condus pe ultimul drum înainte de a-L întâlni pe Cel pe care L-a slujit cu suflet, cu faptă și cuvânt, pe Domnul său. Cei care l-au condus pe ultimul drum au plecat de la mormânt cu siguranța că Domnul a însemnat cu grijă locul acela, ca pe unul ce păstrează un suflet scump, pe care cu drag îl va striga pe nume în acea zi...

Adu în casa ta...

Cred că memoria ne este destul de bună ca să putem întregi îndemnul profetului Isaia – „pe nenorocirii fără adăpost” (cap. 58,7). Dar nu este la fel de ușor ca îndemnul să fie întregit cu acțiunea corespunzătoare. Poate că nici nu mai credem că îndemnul trebuie luat în sens literal. Ne punem la adăpost de remușcări, găsindu-i vinovați, pentru situația în care au ajuns, chiar pe „nenorocirii fără adăpost”. Nu-i așa? Trebuie să ne anesteziem într-un fel conștiința atunci când trecem în fiecare zi pe lângă bărbați, femei și mai ales copii despre care știm sigur că trăiesc pe unde apucă.

Totuși cerința Bibliei este cât se poate de clară. Nu o putem evita, nu se cade să o învăluim în teoretizări până când își pierde complet „tăișul”. Ce putem face? Cine poate face ceva? Este trist că, cu cât locuim în case mai bune, cu atât ne este mai greu să fim ospitalieri pentru „nenorocirii fără adăpost”. Standardul de viață se ridică și putem suporta tot mai puțin din perturbările pe care le aduce prezența unor străini. Mulți dintre noi ne îndreptăm către un stil de viață care nu lasă nici un loc pentru acești oameni, cu problemele și carențele lor. Avem răspunderi față de propriii copii, față de părinții în vârstă sau suferinzi.

Dacă am deschis acest subiect, trebuie să mergem mai departe decât demagogia și să ne confruntăm cu realitățile vieții noastre. Vreau foarte mult să găsim un răspuns care să demonstreze credincioșie față de Cuvânt și care să fie primit ca autentic și realist – ceva ce eu însumi sunt gata să fac. Nu aș vrea să ajung sub condamnarea Domnului pentru ipocriți: „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște” (Mat. 23,5). De unde să începem totuși?

Ospitalitatea temporară

Nu știm încă ce să facem pentru „nenorocirii fără adăpost”, dar în fiecare Sabat avem la biserică vizitatori nebăgați în seamă, mai ales în bisericile mari. Să exersăm cu aceștia darul ospitalității. Sunt mame cu copii mici, epuizate după o săptămână de griji și poveri. Să le oferim un cadou de Sabat – să luăm pe copii la noi și să le dăm acestor mame puțin răgaz, puțină libertate, ca să „guste” și ele o zi de odihnă. Duminică dimineață ele vor fi niște mame mai încrezătoare și copiii se vor purta mai bine. Sunt și alții, mai aproape de lumea noastră, cărora le putem deschide casa

Adrian Bocăneanu
președinte,
Uniunea Română

În slujba semenilor

Niculina, intendentă la Biserica Ortodoxă, a trăit clipe de spaimă alături de cei doi copii ai ei. I-a ars casa, iar pompierii n-au mai putut salva nimic. Au rămas doar pereții Preotul satului a mers din casă în casă să strângă bani pentru femeia de serviciu a bisericii. A strâns mai puțin de un milion de lei.

Aurel Ghiță, conducătorul bisericii adventiste și evanghelist, a făcut și el o strigare printre membri. Unul a venit cu o fereastră, altul cu o ușă, cu brațele, cu mâncare, cu pățuri și perne, cu cuverturi și bani. Comunitatea Betel, din Buzău, a asigurat transportul materialelor și un frate patron, obișnuit să dăruiască, a asigurat o sumă importantă. Într-o zi, a trecut preotul. Cei peste zece frați de-ai noștri și prieteni de

adevăr erau tăbărâți asupra casei, punând acoperișul și lucrând la tencuiele. În fața casei, cei peste douăzeci de săteni stăteau și se uitau cum lucrează, alături de fratele Aurel, grupa de creștini adventiști. „Rică”, îi spuse preotul, „ne-ai închis gura la toți. Noi, ortodocșii, n-am fost în stare să batem un cui la casa enoriașului nostru, iar voi, ca un stup, v-ați unit și, fără să țineți cont că nu e de-al vostru, l-ați ajutat ca pe un frate. Bravo, Rică!” Primarul îl respectă pe fratele Rică (Aurel Ghiță) și oamenii îl stimează pe el și pe adventiștii din Costești, care nu sunt mai mult de douăzeci și cinci. „Parcă a înflorit casa mea în urma a ceea ce mi-au făcut adventiștii!” a spus Niculina. Aurel Ghiță, evanghelist, Costești, jud. Buzău

pentru un timp: o femeie după moartea tragică a soțului, un copil a cărui mamă este bolnavă de cancer sau cunoscuți care trec printr-o criză temporară, produsă de o calamitate. Nu vreau să spun că împlinirea poruncii din Isaia se poate rezuma la atât, dar este un ajutor bun pentru cei în nevoie și un exercițiu folositor pentru noi. Viața devine mai puțin centrată pe așteptările proprii și pretențiile egoiste. Bucuriile împărtășirii și altruismului sunt un substitut sănătos pentru pierderea confortului personal. Astfel constatăm că nu toate dorințele corecte sunt și necesare sau vitale. Învățăm cât prețuiește binecuvântarea săracului, redescoperim solidaritatea, înlocuim remușcările cu bucuria ascultării și slujirii.

Asociere pentru slujire

Poate că unii nu vor putea merge mai departe în ce privește „adusul în casa lor”. Altcineva ar fi dispus să o facă, are casa, dar nu își poate asuma cheltuielile în plus. Iată un teren prielnic pentru cooperare. Câteva familii pot să contribuie financiar și să sprijine pe cel care își deschide casa pentru un nevoiaș. O biserică locală poate să suplimenteze ajutorul unei familii care ia copii în plasament familial, așa încât aceștia să beneficieze de o educație mai bună. Un grup de biserici

ar putea chiar să asigure hrana și îngrijirea pentru un mic așezământ pentru bătrâni. Eu cred că în acest fel putem să facem mult mai mult decât în izolare unii de alții. Asemenea proiecte comune sunt o recunoaștere a faptului că avem daruri diferite, dar care sunt la fel de prețioase atunci când sunt orientate spre slujire comună.

„Scopul lui Dumnezeu este ca cei bogați și cei săraci să fie strâns uniți prin legăturile simpatiei și ajutorării. Cei care au mijloace, talente și calități trebuie să le folosească pentru binecuvântarea semenilor lor.” (*Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 173)

Uneori este nevoie de curaj și franchețe din partea celor care doresc să ajute. Deși cei în nevoie trebuie tratați cu tot respectul, iar trebuințele lor să fie luate în serios, nu ei pot să dicteze termenii ajutorului. Bucureștiul și marile orașe atrag mulți oameni fără adăpost, dar ei trebuie să înțeleagă că mult mai bine pot fi ajutați într-o regiune agricolă. „Există o mulțime de familii sărace pentru care nici o lucrare misionară n-ar fi mai bună ca aceea de a-i ajuta să se așeze la țară și să învețe să lucreze pământul, ca să-și scoată cele necesare traiului.” (*Idem*, pag. 172). „Fermierii creștini pot face o reală lucrare misionară ajutându-i pe cei săraci să-și găsească niște cămine la țară și

să-i învețe cum să lucreze pământul și să-l facă productiv.” (*Idem*, pag. 173). Aprecierea pentru serviciile primite trebuie arătată în mod practic de cei care au posibilitatea să muncească sau să ajute ei înșiși. Pavel spunea: „Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim în Domnul nostru Isus Hristos să-și mănânce pâinea lucrând în liniște” (2 Tes. 3,12; vezi și Efes. 4,28).

Nu „casa ta”, ci casa lor

Admirabilii noștri copii din proiectele TinSerV au reinviat, curajoși, o practică veche – munca în comun pentru a construi o casă celor lipsiți. Pentru aceștia, ajutorul se materializează într-un bun permanent, o revenire la normalitate, iar pe tinerii participanți experiența îi maturizează, îi încurajează, le consolidează sănătatea fizică și emoțională. Transformarea este profundă și durabilă. Tinerii înșiși capătă o încredere în muncă, în colectivitate, în capacitatea lor de a face față vieții – și un lucru este aproape sigur: ei nu vor fi niciodată „nenorociții fără adăpost”!

Care este nivelul la care suntem hotărâți să facem ceva pentru „nenorociții fără adăpost”? Poate că în aceeași măsură noi înșine vom ști ce înseamnă să stăm „sub ocrotirea Celui Preaînalt” (Ps. 91,1).

Un cămin iubitor

În cartea Exodul, Dumnezeu ne prezintă un gest neobișnuit al unei prințese: „Fata lui Faraon i-a zis: ‘Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti’. Femeia a luat copilul și l-a alăptat”.

Începând din anul 1998, în cadrul Direcției pentru Protecția Copilului, din județul Dâmbovița, câteva familii adventiste s-au decis să devină asistenți maternali pentru micuți abandonți în centrele de plasament. După ce au urmat cursuri de pregătire în cadrul D.J.P.C., zece familii au luat pentru îngrijire un număr de treisprezece copii, unul a fost deja înfiat, iar altul urmează să fie înfiat.

În această activitate de suflet, părinții adoptivi care s-au angajat să ofere un cămin plin de căldură și o educație aleasă pot beneficia și de angajare cu carte de muncă, având toate drepturile de angajat și un venit lunar de peste 4.500.000 lei. Paul și Luminița Vlăsceanu, din Dragodana, au în îngrijire o fetiță de cinci ani, care este bolnavă de diabet și este dependentă de insulină. Mulți i-au sfătuit să renunțe. „Nu pot să mă despart de ea, o iubesc ca pe copilul meu și vreau să fac pentru ea tot ce este omenește posibil”, a spus Luminița. „Din punct de vedere financiar, este mulțumitor, chiar dacă

responsabilitatea este destul de mare”, a spus fratele Martoiu.

Cu ceva timp în urmă, când am fost chemați de directorul D.J.P.C. Dâmbovița și am fost rugați să facem cunoscută bisericii dispoziția conducerii D.J.P.C. de a colabora cu noi, el a spus: „Apreciem stilul dumneavoastră de viață, educația din familiile dumneavoastră, conduita morală, de aceea vrem să colaborăm cu biserica dumneavoastră”.

În urma acestei informații, încă patru familii au urmat cursurile de asistenți maternali și urmează să ia copii în îngrijire.

Cornel Popa, pastor, Târgoviște

90.000
Lei

Unde este mai multă putere? În creia sau în cuvânt?
Cum pot copiii mei să asculte de bunăvoie?
Încercarea de a-i face pe copii să asculte nu a fost niciodată mai ușoară și mai distractivă ca în această carte! Cu exemple fascinante și ușor de urmat, Kay Kuzma ne arată cum să-i iubim pe copii și cum să obținem din partea lor o ascultare de bunăvoie. Sunt abordate unele dintre cele mai provocatoare și reale exemple de neascultare, răzvrățire, respingere, singurătate, depresie și distragere a atenției și vă sunt oferite exemple unice și creative din viața reală, care vă arată cum să le tratați.

100.000
Lei

Comunicarea este cheia pentru o căsnicie fericită. Tu ai această cheie? Vrei să te bucuri de căsnicie? Acum ai ocazia să-ți îndeplinești dorința prin îmbunătățirea comunicării, fiindcă această carte îți dezvăluie secretele comunicării și te ajută să-ți înțelegi mai bine partenerul. Citește-o și vei descoperi cât de ușor este să comunici cu cel de lângă tine.

150.000
Lei

Estești părinte? Atunci cartea *Secretele părintelui deplin* este pentru tine! În ea vei găsi reflecții asupra respectului de sine al copilului, sfaturi cu privire la caracterul în formare și păstrarea copilului pentru Hristos (fiecare părinte își dorește acest lucru) și mai ales cum poți menține familia fericită și sănătoasă. Sunt, de asemenea, prezentate sfaturi nespuse de prețioase cu privire la corectarea anumitor obiceiuri greșite în copiii noștri și cum poate fi înlăturată rivalitatea dintre frați. Dar dacă ești la serviciu sau ești singur sau singură în educarea copilului tău, poți transforma minusurile în plusuri. Citește această carte plină de ilustrații și experiențe, care te va ajuta să ai o familie unită și fericită.

95.000
Lei

Cine nu și-ar dori mai multe felii de dragoste? Cine nu ar dori un cămin fericit în care dragostea și armonia să fie la ele acasă? Cartea *Taie-mi o felie de dragoste* poate fi cartea familiei tale. Ce putem face atunci când apar divergențele și tensiunile sau atunci când banii sau lipsa lor întunecă frumusețea căminului? Cum aș putea să-l apreciez mai bine și cum aș putea descoperi frumusețea sa? Sunt doar câteva dintre întrebările care au un răspuns deosebit de încurajator pentru tine! Acum, când multe familii au ajuns la falime acum, când dragostea adevărată și curată este pe cale de dispariție, *Taie-mi o felie de dragoste* îți oferă rețeta pentru o familie fericită! Citește-o! Este pentru tine!